

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Січень
1
January
1959

РОЖДЕСТВО (1078—1087)
Із Кодексу Гертруди, дружини київського князя Ізяслава

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XVI СІЧЕНЬ Ч. 1

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата у ЗДА від січня

1959	\$4.00
Піврічна передплата	\$2.50
Річна передплата в Канаді	\$4.00
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.	
Річна передплата в Австралії 1½ ф. ст.	
Річна передплата у Франції 900 фр.	
Поодинокі число 40 центів	

Зміст:

Возвістили в Назареті..

Н. Чапленко: Письменниці на Зізді

Наші проблеми: Відгуки Конгресу

Б. Романенчук: Із перспективи

Л. Б.: Іграшки в Україні

В. Охримович: Новорічна ніч над

Сяном

Г. Франко-Ключко: Перший сніг

Ната: Різдвяні картки

Рута: Ювілейна історія

Нова стипендістка

Л. Буря: На громадському шляху

М. Томашівська: На спомин

Показовий Свят-Вечір

О. Лотоцька: Десять літ

О. З.: Книжка про вчительок

Ювілей голови СФУЖО

Ч.: Кулінарне назовництво

В. Ке: Примхи моди

Р. Коцик: Кімнатні рослини зимою

Українське помешкання

Вишивана скатерть

Вуйко Квак: Свято пташат

Н. Наркевич: Свято маленької ялинки

Вуйко Квак: Розумний песик

О. Кобець: В метелиці

К. Перелісна: Україна

О. Пчілка: Снігова баба

Вісті з Централі

Із Окружних Зіздів

Кожна організована громадянка
знає, що своєчасно внесена перед-
плата на журнал є здоровою фі-
нансовою підставою для розвитку
видавництва.

OUR LIFE

VOL. XVI JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 1½
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.
Single copy 40c.

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

Mrs. Lewka Romanuk
1252 Broadview
Toronto, Ont.
Canada

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria
Australia

Наші читачки-залишенці хвилю-
ються, що їх передплати на „Наше
Життя“ вичерпуються. Не забу-
вайте їм їх відновити. Хто черго-
вий?

ПЕРЕДПЛАТНИЦІ!

Чи Ви прочитали вістку про під-
вишку передплати? У 1959 р. річ-
на передплата „Нашого Життя“
вноситиме 4.00 дол.

ЧИТАЧКИ „НАШОГО ЖИТТЯ“

„Наше Життя“ закінчило 15 літ
свого існування. Напевне радієте
цим його успіхом! Багато наших
читачок уже привітали журнал із
тим ювілеем та піддержали датком
на пресовий фонд. Це допоможе
краще розбудувати різні його ді-
лянки!

Будете небавом міняти мешкан-
ня? Хочете забезпечитися, щоб
скоро дістати „Наше Життя“ на
нову адресу? Заки будете пере-
проваджуватися, — будь ласка на-
пишіть до нас, подаючи дату Ва-
шого перепровадження, да в н ю
й нову адресу, та 10 ц. на друк
нової адреси. Пишіть до: Адміні-
страції „Нашого Життя“, 909 Н.
Френклин Ст., Філадельфія 23, Па.

* * *

Відмічування при адресах про-
довження передплат на „Наше
Життя“ друкарня не переводить
кожного разу, лише згодом вімиру
часу. Просимо проте не тривожити-
ся, якщо вплата не відмічена за-
раз у найближчому числі.

* * *

Всім Вп. Паням, які крім перед-
плати зложили пожертву на ПРЕ-
СОВИЙ ФОНД, складаємо цією
дорогою сердечну подяку. Виказ
пожертв на сторінці „Вістей з
Централі“.

ДВА РАЗИ ДАЄ, ХТО СКОРО
ДАЄ!

Відновлюйте Вашу передплату
вчас, тим досягнете миле почуття
упорядкованості, а видавництво
зрівноважений бюджет.

Веселі віршики знайдете
у збірнику К. Перелісної

„О Й, Х Т О Т А М?“

Гарні ілюстрації, кольорова
обгортка. — Коштує 80¢.
Замовляти в Централі США

В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

вітаємо всіх співосновниць нашого журналу,
що 15 літ тому у щасливу годину приложили
своїх рук до його засновання.

Шлемо щире ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ Гол. Управі СУА
та всім нашим читачкам у Зєдинєних Дєржавах Америк,
Канаді й інших країнах вільного світу.

Кличемо ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ й поза залізну заслону,
отим мільонам наших українських жінок, що позбавлені
вільного друкованого українського слова й яких наші
сторінки не досягають.

РЕДАКЦІЯ й АДМІНІСТРАЦІЯ
„НАШОГО ЖИТТЯ“

Возвістили в Назареті...

Днесь поюще купно іграймо,
Царя рожденного всі восхваляймо.
Поюще, славяще,
Слава во Вишніх глаголюще...

Торжественно святково лунає
давня колядка з уст молодих за-
сніжених співаків, що прийшли в
господу радість возвістити. Коли
стоїмо отак віч-на-віч із Різдрвом
Христовим, незримо спливає на
нас проміння від Вифлеємської
зірки, як відсвіт ніколи не меркну-
чої Пrawdи, що, народившись у
постаті Христа, рік-річно рожда-
ється з новою силою вже 1959 раз
в історії роду людського.

...Ірод вельми засмутився,
Що Христос-Цар народився.
Пішов Ірод аж до аду,
к Люциперу на порадү...

І ще чорнішою, ще задушливі-
являється при сьйві Зорі темнь
серця людського. Виринають не-
жданно в свідомості слова поета:
„Як страшно людське серце до
краю обідніло...“ Колись зроджені
болем — німим зойком проносять-
ся до душі, як по чутких кляві-
шах... Страшно, коли серце люди-
ни — подоби Божої камяніє й хо-
вається у пїтьму самоомани, крив-
ди й зла. Новітні Іроди — крем-
лівські можновладці, відвертають

зір свій від Світла, бо воно сліпить
їх і брязкотом зброї й кайданів
закинутих на жертви свої заглу-
шують Слово Пrawdи. Глухі й не-
видючі, з закамянілими, зубожі-
лими серцями творять земних ідо-
лів — носителів запліснєлих, про-
нєшєних ідей. Та не заглушити їм
гомону Пrawdи, не заслонити чер-
воною пєленою ясности її.

В народі нашім — у тих, що
дома, на каторзі, ген за полярним
колом — очі відкриті і слух чуй-
ний. Вони не падають у зневірі,
бо не заморозити морозом півночі
сердець їхніх, що в них оселилась
Пrawdа. В уяві їхній десь у ці свят-
кові дні проходить уся містерія
Різдва: — Зоря вечірня і пастирі
убогі, і волхви-мудреці халдей-
ські, і щедро сьйвом залита Свята
Родина у ясині, що ось мусить
втїкати від погоні царя нечисто-
го. „...Возвістили в Назареті, ста-
ла слава у вертепі...“ — проне-
сьється ген далеко різким мороз-
ним повітрям, вирвавшись само-
хїть із змучених грудей, — і за-
глухне десь у льодах півночі...

Коли там не заморозили серця
людини льоди, не скували голод
і спрага, — то невже ж здолає
скувати наше серце тутешній до-
бробут, мерехтіння барв, різно-

колірні електричні світла й рекля-
ми, меркантильні поклики фірм,
товари, якими завалєні крамниці,
арлекіни в червоних шапках?

Де ж пристати серцю нашому,
де перебуватимемо ми в Свят-Ве-
чїрню годину? В ясній огрїтїй хатї
при теплім і лагіднім світлі свїчок,
перед кутєю на столї святковім —
шукаємо відповіді в очах найкращ-
ших з-посеред нас — наших ді-
тей. — Дитячі очі сяють вірою
і радїстю — вони співають з нами
давню рїдну колядку. — І ось ми
вже на Україні — чобїтки скрип-
лять на втопанїй іскристїй дорозї,
то знову грузнуть глибоко в снїг,
а ми зарумянені від колєчного мо-
розу, добираємось таки під за-
мерзлу розмальовану дивним га-
луззям шибку, що лєдвє блимає
світлом до нас — з рїдної, убогої
хати. Припадаємо до неї, щоб за-
глянути в нутро — там теж кутя
на столї — дїдусь, мати й дїтки.
Лямпада блимає під образами й
снїг прислонений в куті. В хатї
царить тиша й настороженість. Всї
при столї, та неначе чекають на
когось. А може там ще хтось не-
видимий гостєє з ними?.. Тиша...
Ми затягаємо колядку під вікном:
...Тріє, трїє ца-а-арї
Нєсуть Христу дари...

ПИСЬМЕННИЦІ НА ЗІЗДІ

Зїзд українських письменників став дійсністю. Відбувся він у днях 6. і 7. грудня 1958 р. при співучасті 59 мистців слова, та було в тому 12 жінок.

Зїзд цей викликав широке зацікавлення суспільства і сприво-воду того появилось багато газетних статей, репортажів, інтерв'ю, доповнень і спростувань. Було б небезпечно оперувати цифрами, які ще не устійнені. Факт є, що у вільному світі діє сколо 200 українських письменників і час назрів, щоб про них поговорити, а їм подумати про свою організацію.

А нас найбільше будуть цікавити думки і проблеми, що їх там порушили наші письменниці.

Галина Журба зазначила, що живемо в добі автобіографізму. Великі події дали багато особистих переживань і письменники хочуть їх закріпити у своїх творах. Треба пережити цю течію, як і народництво, що дало так багато нашій літературі. Все ж таки письменники живуть відокремлено, не маючи відповідної атмосфери. Найбільше дається в знаки брак журналу й доброзичливої критики, а це ще більше робить письменника самотнім.

Марія Струтинська вважала, що не можна жити тільки спогадами, а треба черпати теми з ґрунту, в яким живемо.

Людмила Коваленко добачує завдання письменника у збалансуванні техніки і людини, машини і людини. Стоїмо перед технізацією суспільства, яка загрожує духовим вартостям, а на сторожі їх мусить стати письменник.

Раїса Шумська застановлялась над тим, в який спосіб можна б впровадити добру книжку до кожної української хати та захопити її читати.

Окрім того на зустрічі письменників із громадянством читали свої твори **Е. Андїєвська, Ж. Васильківська, С. Парфанович і Р. Шумська.**

До Управи організації письменників „Слово“ увійшла **Докія Гуменна**, а до контр. комісії **Р. Шумська.** **Наталія Чапленко**

НАШІ ПРОБЛЕМИ

ВІДГУКИ КОНГРЕСУ

Недавній конгрес Міжнар. Жін. Союзу в Атенях дав цікавий пере-різ крізь теперішній жіночий рух. На ньому зустрілись давні кадри піонерок, чи — як їх називає наша делегатка **Наталія Гладій** — поваж-„англо-саксонські і скандинавські дами“ — із живою й пробоевою масою жінок із південної Азії й Африки. Щось символічного було в протиставленні цих двох світів. Здобутки, виборені тими „матронами“, здавалось переходили в руки жвавих і енергійних представниць афро-азійського світу.

Та покищо це тільки обговорювали. Із блискучих промов, виголошених на конгресі, п-ні **Гладій** відмітила слова адвокатки **Леман**, що своїм глибоким висновком дзвенять їй в ушах і досі: **Закон — це найвищий чинник, що упорядковує життя у кожній країні. Тому кожна людина мусить розбиратись у політиці, що творить закони...**

Та адвокатка **Леман** ствердила ще один факт. Розглядаючи стан політичного зацікавлення у різних країнах вона завважила, що в молодих державах Азії й Африки це зацікавлення куди живіше, як у старих культурних державах Заходу. Дарма, що тут давно здобу-то право голосування й жінки мають доступ до різних політичних урядів. А делегатка **Гани** п-ні **Амартефіо** підтвердила це. Вона розказала, що при недавніх виборах у їх країні голосувало більше жінок, як мужчин.

Ці слова розворушують різні думки. Здається ми, українські жінки, розуміємо це найкраще. Бо ж у нашому жіночому русі, у нашому поході вперед ми це пережили. Ледве прогомоніли кличі **Наталії Кобринської** і рушили молоде жіноцтво до освіти, до зарбкової праці, коли вже **Константина Малицька** вказала шлях, яким жіноцтво повинно включитись у визвольну боротьбу свого народу.

Фонд „На потреби України“, молоді стрілкині, жінки-посли до ЗУНР — це дальші етапи. А на центральних землях цей процес розвинувся ще скоріше і глибше. Там політична боротьба за демократичні права охопила жіноцтво вже в початках жіночого руху. В революційних гуртках діють молоді жінки, у визвольних змаганнях беруть чинну участь, як звязкові й вояки, у Центральній Раді бачимо 11 представниць нашого жіноцтва. І в дальшому можна спостерігати цей живий відгук на справі визвольної боротьби. Наше молоде жіноцтво включилося в лідпілля, проявило себе в УПА і в концтаборі **Кінгірі** пішло на смерть за спільну справу.

У боротьбі дозріває й гартується кожна спільнота. Тому країни, що переходять якусь боротьбу, мають живіше політичне життя, як ті, де панує спокій і повільний розвиток. У країнах афро-азійського бльоку, де так довго йшла і все ще йде боротьба проти колоніального панування, ця течія захопила й жінку. Всупереч довголітнім пересудам, що там відділюють жінку від суспільного життя, а в мусульманському середовищі навіть від товариського — вона одним скоком знайшлася в теперішній дійсності і випереджує свого товариша-чоловіка. Бачимо її при виборчій урні, як негритянок із **Гани**, чи в підпільній роботі, як **Джамілю Бугіред**, якої імя символізує боротьбу альжирських повстанців.

Але з цього випливає й небезпека. Брак державницького досвіду і ресентимент не дає їм справедливо оцінювати всього. І тому в розгарі проти-колоніальних кличів вони приглядаються приманливим, що здаються близькими. Вони не вміють добачити облуди, що лежить в усіх починах СССР.

Л. Б.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1959

Із перспективи

Збираючи матеріали про визначних жінок українських, головню про письменниць, натрапив я на пресовий орган Союзу Українок Америки, місячник „Наше Життя“, і почав з цікавістю переглядати. При тій нагоді довідався, що саме тепер припадають 15-ті роковини цього журналу і редакція з управою організації пробують підводити підсумки пройденого етапу в житті організації і побачити, що зроблено та що треба дальше робити. От і питаються мене при тій нагоді про мою думку — як я бачу журнал, чого він вартий і яке його місце серед інших українських журналів чи взагалі серед української преси. А я не розуміюся на тих справах і нічого особливого не можу сказати, проте хотів би й без окремого запиту відмітити те, що звертає на себе особливу увагу й що, по-моєму, має особливе громадське значення.

Перелистовуючи журнал для своїх цілей я завважив три речі, які варто відмітити. Перша, це те, що цей журнал, від самого свого початку, не є чисто й виключно жіночим журналом. Окрім чисто жіночих і організаційних справ, які забирають яких 50 відсотків місця, тут є все таки багато такого матеріалу, який може цікавити не єдине жіноцтво, але й усякого іншого читача. Це має таке значення, що журнал набирає загальнішого інтересу й може служити не самим тільки жінкам. Це не значить, що якби він служив самим тільки жінкам, що він не мав би громадського інтересу чи характеру та все таки, коли зміст його багатий і виходить поза станові рямці, його загально-громадська вартість підноситься, це ясне. Отже про „Наше Життя“ можна сміло сказати, що це журнал загально-громадського значення, але з певною настановою на жіночі потреби й проблеми.

Друга риса, яка звертає на себе увагу, це певна мистецька настанова журналу. справа отже в тому, що журнал, присвячуючи досить багато уваги мистецтву і мистецьким справам, а зокрема українському народньому мистецтву, з одного боку виховує чи виробляє

в читачів мистецький смак і смак до мистецтва, а з другого — популяризує й поширює українське народне мистецтво, а через нього пов'язує душі українських людей, які, опинившись в іншому середовищі іншого народу, знаходять усе таки нитку, досить сказати б міцну, яка вяже їх із українством. І це велика заслуга журналу, що він став тією сполучною ланкою між душами українських людей.

Третя справа — вона вяжеться з попередньою і з громадського боку ще важніша — це справа національного виховання. Треба признати, що національно-виховним справам журнал віддав дуже багато своєї уваги. І то в першому періоді більшу, ніж у другому. Першим періодом, я вважаю той, коли журнал був у руках „тутешнього“ жіноцтва, тобто коли тутешні жіночі сили, старші й молодші, були собі самовистарчалні й мали перед очима свої власні, тобто чисто українські або краще американсько-українські цілі й завдання. Другим періодом треба вважати той час, коли місцеві жіночі сили, зокрема молодші, що почали були виявлятися у громадській праці, начебто принишкли, а головну ролю почав відгравати елемент новоприбулий, який деякі „внутрішні“ справи, дуже, до речі, важливі, легенько відсунув на трохи дальший плян і розмахнувся, так сказати б, на ширші води або таки на світовий масштаб. І в цьому другому періоді національно-виховні справи не те, що змінилися, але взяли собі інший об'єкт. Це значить, що коли в першому періоді об'єктом національно-виховної праці були самі жінки, зокрема молоді, ті, що тут родилися й виховувалися, то в другому періоді предметом виховання стали малята.

Кажу одверто, що мені більше подобався перший період, коли українські жінки були більш конкретні й реальні і бачили велике поле до праці в себе і довкола себе, праці абсолютно не менше вартісної для обидвох країн, України й Америки, ніж та, яка висунулася на перше місце у другому періоді — в світовому масштабі. Я не хочу

недоцінювати і тієї праці, що йде на світову скалю, бо вона має своє значення, але довкола нас є такі важні внутрішні справи, які з загального українського погляду багато-багато важніші. Власне, цим справам журнал присвячував більше уваги в першому періоді, коли напр. в кожному числі були цінні статті на національно-виховні теми, писані жінками чи дівчатами, що тут родилися й виховувалися, але не згубили зв'язку зі світом своїх батьків та мали досить високу національну свідомість. Їхні статті були призначені перш за все для молодих членок Союзу Українок Америки, якщо судити по назві їх сторінки, де ті справи обговорювано — Джуніор Ліг Секшен. Але їх могли читати також сотні тих молодих жінок, які не належали до тієї молодечої секції. Отже загально були призначені для таких самих дівчат чи жінок, як вони самі, але тих, що стояли подалше від українського національного життя, а коли й були близько, то все таки психічно були більше або менше байдужі й відчужені. От і мені здається, що статті тих молодих жінок, звичайно в англійській мові, статті, до речі продумані й дуже патріотичні, варто сьогодні передруковувати не раз, а кілька разів на рік, щоб їх читали сотні, коли не тисячі наших молодих жінок і дівчат, які прибули сюди тому дев'ять чи десять років, але вже встигли цілковито, або великою мірою відчужитися від українства, а навіть від своїх рідних батьків і їх світу. Завданням цих статей було викорінювати дуже глибоко, на жаль, у нас закорінене почуття меншевартості й соромливості за своє походження. Окрім того на сторінках цього молодіжного відділу журналу було чимало статей інформативного характеру про українську культуру, літературу, мистецтво, побут і громадське життя. Ці сторінки редагували молоді жінки, як п-на Милдред Милянович, а потім Олена Мураль. Їх редакційна настанова дуже актуальна й сьогодні, бо дуже добре підходить до нашого молодого покоління.

Важко ствердити, які успіхи ма-

ла ця праця молодих, ідейних жінок, що тут народилися й виховались і вважали себе американками українського походження, а в дійсності були українками великого ідейного наснаження. Але що подібна, чи така сама праця саме тепер дуже потрібна — немає найменшого сумніву. Власне, треба на всі лади промовляти до нашої молоді (не менше й до батьків), треба всі засоби й заходи використати для того, щоб зберегти якнайбільше молодого покоління — вже не кажу для України — але для нашої національної спільноти на еміграції та для нашої Церкви. Не на те, щоб тут „будувати Україну“, як каже дехто, тільки тому, щоб допомогти тій Україні, яка карається під московським большевизмом. А в цьому напрямі ми тут можемо зробити дуже багато. Особливо ж багато може зробити наше молоде покоління, якщо буде відповідно виховане й усвідомлене. Зокрема велику прислугу, як не безпосередньо, то посередньо можуть зробити наші молоді жінки. Коли це правда, що жінка тримає три вугли в хаті, як каже народня мудрість, а чоловік тільки один, та й то погано, то тим більше треба нам звернути увагу на жіноцтво — на дівчат і молодих матерей, щоб твердо усвідомити їм їх національне завдання.

Оцінюючи „Наше Життя“ за 15 років існування, треба ствердити, що журнал виконував і виконує поважну громадську роботу. В першому періоді свого існування журнал стоїть ближче до основних вимог нашої спільноти і старається виховувати молоде покоління нашого жіноцтва, яке тут народилося й виховалось. У другому періоді журнал має інші, загальногромадські позитиви, а в ділянці національного виховання звертає окрему увагу на дошкільнят, збираючи для них читальний матеріал в окремому відділі п. н. „Нашим малюкам“ за редакцією визначного педагога Марії Юркевич. Далше, у другому періоді журнал став т. ск. на вищий рівень під кожним оглядом. Збагатився тематикою та кількістю окремих відділів, став кращий зовнішнім виглядом, розбудував мистецьку частину, підніс літературну та завів англійську

сторінку для жінок „Ukrainian Woman“, звернув особливу увагу на культуру українського дому та інші подібні справи, які для збереження наших українських особливостей мають велике значення. Таким чином журнал став не те, що потрібним для українського жіноцтва, але й конечним чинником у нашому громадському житті, чинником, який виконує поважну роллю в нашому національному побуті.

Накінець я дозволив би собі на зауваження, що заміна молодожіночої сторінки (Junior League Section) англійською сторінкою (Ukrainian Woman) і дитячою сторінкою „Нашим малюкам“ навряд чи щаслива. Інформація чужинного світу — це важлива справа, але цю потребу можна йнакше

розв'язати. У нашій англомовній пресі напевне радо дадуть місце для інформаційних чи навіть ідеологічних статей на тему українського жіночого руху. Для малят існують українські дитячі журнали, школи українознавства та всякі інші можливості. А про молоде жіноцтво, яке не включилося в організоване життя різних молодіжних організацій, ніхто не дбає. А вони творять свої родини і починають держати три вугли своєї хати.

Тому поворот до молодожіночої сторінки, отже до організації й виховання молодого жіноцтва мені видається конечним. Молодому жіноцтву треба поради й допомоги, яку може дати чи не виключно Союз Українок Америки і його орган „Наше Життя“.

Богдан Романенчук

Яка Ваша думка?

Спогади чи проблеми?

Про те написала М. Кейван у Нашому Житті за жовтень, 1958, вважаючи це нездоровим і сумним явищем, що українська спільнота, а головню жіноцтво починає жити „споминами, а не проблемами“. На її думку „еміграційне життя має багато своїх проблем. Життя на американському континенті, пристосування до його специфічних умовин та понять насуває нам стільки питань до розв'язки, що аж просяться на сторінки жіночого журналу“.

І власне ці проблеми, що їх авторка вичислює, можна розв'язати тільки дорогою споминів. Якраз ці „специфічні умовини й поняття“ жодним іншим способом не розв'яжуться, як тільки й виключно дорогою порівняльної системи з нашого чи то родинного, чи національного життя на рідних землях.

Мемуаристика ніколи не може бути „нездоровим явищем“, як твердить М. Кейван. Мемуари — це свого роду історія, яка в більшості випадків краще виховує, ніж сама історія. Звісне є, що мемуаристика цікавіше читається і скорше сприймається, як цілий ряд статей на ту тему. Наприклад колись працю зробив Роман Купчинський згадавши про визначних

наших, як він каже „небуденних“ (гл. „Листи до Приятелів“, 1957), а також не меншу Лев Лепкий, що — забавившись у „бабцю“ — розказував на останньому Літ. Ярмарку своєї спогади про Львів і львовян. Образки ті, кинені як на фільмі, неодному пригадали минуле, а що найважливіше — молодим вони врзались напевне глибоко в пам'ять.

Треба пам'ятати, що третьої еміграції, або як нераз чулось „свіжого допливу крови“ не скоро можна сподіватись. Тому то споминами і то масовими споминами з нашого недавнього минулого, з нашого політичного, господарського, чи економічного життя, з нашого культурного життя чи побуту, опертого на християнській моралі — зможемо розв'язати найважливішу проблему, а то вдержати нашу молодь і наше майбутнє. Бо „душу, тіло ми положим“ можна спізати навіть кожного дня, так як співаємо вже досить довго „Боже, нам єдність подай“, але слова без діл мертві, як учить нас наша свята віра.

Софія Криштальська

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1959

Іграшка в Україні

Проект іграшки „Лис Микита“ на виставці Головкультторгу у Києві. Виконання мисткині М. С. Зими.

Toys in Ukraine: A fairy tale personage „Lys Mykyta,” designed and made by M.S. Zyma.

Коли в Різдвяному часі шукаємо іграшок для нашої дитини та накопичуємо їх під ялинкою, мислимо лине наша думка до Рідного Краю. Чим і як граються діти на Україні? Які іграшки готує для них убога советська дійсність?

Відповідь на це питання знаходимо в журналі „Радянська Жінка“, ч. 8, 1958. Там чотири авторки подали статтю, в якій стараться насвітлити цю справу.

За їх відомостями „Головкультторг“ влаштовує щороку одномісячну виставку іграшок у Палаці Культури Харчовиків, де розгортається перед глядачем „чарівне, лялькове царство“. Там виставлено біля 1,500 зразків іграшок, проектів різних підприємств. Бачимо казковий персонаж „Лис Микита“, цілий із тканини та чудову рожеву свинку з поросятком. Обі іграшки проекту й виконання мисткині С. М. Зими. Далше ляльки в народньому вбранні, а між ними українка роботи мисткині М. П. Кисельової. Потім різні озвучені іграшки, як клоуни, ляльки, тварини. Чудові вантажні машини виробу заводу „Запоріжсталь“ чи львівського заводу „Автовантажувач“. З цієї виставки представники підприємств можуть підбира-

ти кращі зразки для масового виконання.

Але авторки допису стверджують рівночасно, що в продажі цих іграшок немає. Клоуни в магазинах — це незугарні доробала без звуку, а автомашини „незграбні, пофарбовані в брудно-коричневий колір“. Діти плачуть на вид цих іграшок і не хочуть їх приймати. Чому воно так, питаються авторки статті. Чому на виставці чудово розмальований коник „скаче уже 8 років“, а в продажі його немає?

Вони старались прослідити справу. Київська артіль „Перемога“, що виробляє ляльки і клоуни, не дістає гарних обрізків тканин, як заплановано. Має лиш сірі, непридатні матеріяли, що з них нічого цікавого не зладиш. А автомашин чи велосипедів, що виставлені на виставці, випускають дуже мало й їх у продажі зовсім немає. Авторки стверджують це з певним жалем. Мовляв, відповідальним чинникам треба вглянути в цю справу.

Треба вже покласти край сумному наслідкові попередніх виставок — пишуть вони — коли найкращі іграшки так і не освоюються підприємствами, залишаються виставочними екземплярами.

Але ми розуміємо причину цього стану. Виставка „Головкультторгу“ — це чергове показове підприємство, що виказує старання УСССР і в ділянці дитячої іграшки. Для неї затруднюють мистців і заводи та організують виставку, яка вже вісім літ туманить своїми експонатами юного глядача. Можливо, що й деякий відсоток таких іграшок виходить з артілів УСССР. Та вони не доходять до широких дитячих мас, а пропадають напевне в закритих розподільниках советської верхівки.

За якою напрямною йде виробництво іграшок в Україні, каже виразно дальший уступ статті.

Підприємства республіки виробляють вдосталь хороших гумових іграшок. Чому ж не можна дістати мячів, потрібних кожній дитині?

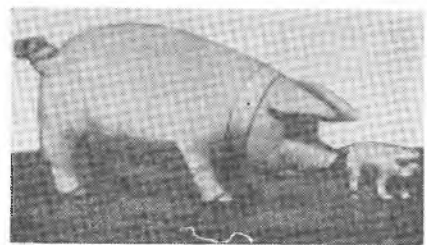
Дізнаємось, що Укрпромрада викреслила виробництво мячів з плану Київської фабрики гумових виробів і ніби передала їх комусь іншому... але кому?

Зовсім погано з виготовленням іграшок для літнього сезону. Навіть експоновані на виставці сачок, скакалка та обручик завозять на Україну з РСФСР.

Мало випускають звичайних дерев'яних грабельок, сапок, лопаток, візків. До речі такі корисні іграшки раніше виробляли деревообробні підприємства республіки. Незрозуміло чому Укрпромрада закрила фабрику дерев'яних іграшок у Білій Церкві, яка налагодила вже виробництво понад двадцяти різних видів точених іграшок. Їх доводиться тепер теж завозити з інших республік. Меблеві фабрики України не виготовляють лялькових меблів і їх завозять із Ростова із Москви.

Ці рядки не тільки підтверджують сказане попереду, але говорять ще більше про цю широку галузь легкого промислу. Її, як і інші галузі, переносять поволи з України в інші республіки СССР, щоб позбавити Україну цього корисного виробництва. Дарма, що в ній працюють і виставляють українські мисткині, навіть одна з них, С. М. Зима, дістала признання на міжнародній виставці дитячих іграшок у Женеві.

Отак і в ділянці дитячої іграшки проявляється політика СССР проти України. А на цьому терить найбільше українська дитина. Для неї не тільки недосяжне „чарівне, лялькове царство“, що його раз на рік показують на виставці Головкультторгу. Але її мистецького смаку не розвиває цікаво виконана іграшка, а для її трудових навиків шкодують вдосталь грабельок чи лопаток. Вона позбавлена навіть найпростішої дитячої розваги — гумового мяча.

Свинка з поросятком із тієї ж виставки. Виконання мисткині М. С. Зими. Toys in Ukraine: A pig and piglet, designed and made by M. S. Zyma.

Новорічна ніч над Сяном

Сніг перестав падати. Темні хмари гонили по небі грізні й неспокойні, неначе чимсь сполошене стадо велетенських птахів. Час від часу удалось місяцеві пробити темну заслону хмар і тоді він кидав смугу зимного світла по широких полях, покритих глибоким снігом, на яких у різних місцях рухались темні пункти.

Мороз міцно стискав у своїх сильних раменах землю. Тверда скрупа снігу скрипіла немилосердно під ногами. Христина, ледве віддыхаючи зі змучення і зима, старалась цілою силою волі дотримати кроку решті „туристів“.

Бродячи по коліна у снігу, вони довго блукали по полях, щоб оминати розстазлені большевицькі стійки і дійти неспостережено до Сяну.

Провідник, по довшій застанові вибрав ніч під Новий Рік. Рахуючи на те, що большевики завжди дуже гучно святкують Новий Рік, він припускав, що границі не будуть так стерегти. Сян замерз і той природний ледовий міст улегшував утечу сотням людей.

Христина довго не могла рішитись на той крок. Серце тягнуло до втечі, а розум диктував щось іншого. Адже не всі можуть втекти, хтось мусить залишитись на рідній землі! Важкі думки шаленим коловоротом кружляли у голові. Картини з недавню минулого пересувались перед очима вперто й хаотично.

Ось ясний, вересневий день. Зі сторони Личакова на танках сунеться червона армія. А на них сірі обличчя червоноармійців у нужденних уніформах...

А ось голос мегафону, що розставлений по цілому місті, ричить від рана до ночі російські революційні пісні...

А на будинках велетенські портрети „вождів революції“, що пригадують про своє панування в цій країні...

Ходила, як у парячці. Бунт щораз сильніше кипів у душі. Руки затискались у безсильному гніві.

Шепіт провідника перервав нитку прижрих споминів.

--- Ми вже дійшли над беріг ріки, сказав, стараймося якнайтих-

ше зійти на лід. Ріка добре замерзла, нема чого боятись... За кілька хвилин уже будемо на тому боці!

На вид освітленого Ярослава по другій стороні ріки, звідкіля доходили уривані мелодії пісень і сміх розбавлених людей, що зустрічали Новий Рік, щось здавило горло. Радість із болісною тривогою зливалися в одне, приспішуючи биття серця. А серце, як великий дзвін, било тяжко у грудях.

Очі дивились, як зачаровані, на упрягнуену цінь. Ноги жвавіше рухались у глибокому снігу. Тільки кілька хвилин, так — кілька хвилин...

Несамовитий рев „Стої! Руки ввійорх!“ вдарив мов грім із ясного неба. Перед втікачами, як із-під землі виростили три постаті у блих плащах зі зверненими на них автоматами. (Біле накриття допомогло їм підсунутись зовсім близько). З ними був великий, гончий пес.

Христина автоматично піднесла руки догори з міцно затисненими кулачками.

Один із них прискочив, роблячи побіжно ревізю — шукав зброї — а верещав при тому, як скажений. Пізніше вистрілив ракету, даючи знак сусідній стійці, що зловив втікачів.

Христина ошоломлена дивилась на „ловців“, на пса і зір її затри-

мався, а радше вплився безгямно в образ ясно освітленого міста по тій стороні ріки. Гострий біль прошив її мозок. Заледве кільканадцять метрів ділило її від мети. Усвідомлення трагічної хвилини залляло серце полином. Щось там вогнем запекло і неначе щось там урвалось і тяжко впало на його дно. А в душі постала пустка, така страшна, мертвецька пустка.

— Ложись на землю! Новий крик сторожі. Всі безвладно впали, немов слараліжовані криком та гострими клами пса. Добрі дві години зловлена чвірка лежала без найменшого руху в снігу.

Христина напів жива з зима, вбила здеревілі руки у тверду скорупу снігу. Тулилась до замерзлої землі, а поснілі уста несвідомо ворухились і шепотіли щось неначе слова молитви, а може слова прощання...

Сян гудів зловіщо під грубою кригою. А свавільний вігер уперто, як на глум, приносив відгомін уриваних мелодій, радісних пісень та сміху з другої сторони ріки.

А по цій стороні Сяну темні, згорблені постаті зловлених людей, воіклись тяжко по глибокому снігу, мучені неспокою і тривогою. Воіклись у незнане, гнані криками большевицьких сторожі і гарчанням пса.

Віра Охримович

З листів до Редакції

„Золоті Дзвіночки“ це дуже гарно видана книжка для дітей. Її вид впривабливий не тільки для дитини, але й дорослої людини. Зміст казок також цікавий. Одначе в тих казках забагато м'якості — і куток тепленький, і хатинка чепурна, і місяць ясний. На мою думку, у казках повинні відзеркалюватись плекання сильної волі й глибина віри, бо такі речі будуть сильні характери. А тут хлопчина міняє корону за шапочку. Чи це не обнижує в дитини пошани до корони — символу держави?

Анастасія Біловус, Дітройт

*

...Трохи злякалась я, коли дістала стільки „Золотих Дзвіночків“, бо на Лорейн 42 примірники —

це трохи багато. Але „розвинувши швидкість“ мені пощастило. Звісно, я вишуквала всіх дітей від одного місяця вгору і навіть таких, що мають ще народитись. Але продавати не було трудно, бо книжечка на вигляд така „апетитна“, а казки такі гарні, що люди радо беруть. Мене особисто зворушила казочка про материну шапочку. Чомусь нагадала вона мені дитячі роки і я дуже втішилася, побачивши її у збірочці. Дуже переконливим аргументом для батьків є те, що всі казочки мають „моральну науку“ і ними можна дітей не тільки забавити, але й виховати. А це дуже важне, щоб дитина відрізняла змалку, що добре, а що зле.

Дарія Микита, Лорейн

Перший сніг

Від давно минулих літ дитинства запам'яталось мені враження з першого снігу. Спершу це були враження зорові. Розплющивши вранці очі я бачила в кімнаті, після похмурних осінніх дощевих днів, велику ясність. Потім підскочивши до вікна: сніжок! — що вже суцільно покрив землю і все ще падав платками великими немов пелюстки вишні.

А потім приходила радість, немов це проясніння на дворі, що вікнами вривалось у кімнату, розясняло душу і приневолювало мене до радісного вигуку:

„На дворі сніг! Паде сніг!“

Це почуття радості повторялося кожний рік, стрічаючи перші сніжинки — вісники зими — у нас на Батьківщині.

Проснувшись нині зранку я побачила, що в кімнаті якимось надзвичайно ясно. Поглянула в вікно, на дворі падав перший густий сніг! Як багато пройшло літ тут у Канаді, але властиво я першого снігу й не замічала. Чи його взагалі не було, а коли і з'являвся то так пізно, що не робив того враження, що колись — а так само, як з'являвся, так само і пропадав злизаний теплыми подувами вітру.

Стою перед вікном, зачарована ніжним нечутним ритмом падаючих сніжинок.

В кімнаті тепло, привітно, повно зелені й квітів на вікнах, а сміх і радісні вигуки малої Галі, що доходить до мене знизу, нагадують мені притомом і мої дитячі роки, повні незакаламученої радості.

Скільки радості приносив нам перший білий сніг у шкільні часи! Він заповідав нам прихід бабусі зими, що немов піря натрясала на землю. Мороз щипав у пальці, морозив вуха, але це нам не шкодило. Ми радісно вітали зиму, а з нею зимові розради, санкування, їзду на лещатах та совгах. Або просто, коли високий сніг западав кругом хати, ми дівчора вибігали з лопатами й мітлами на двір. Прочищали стежку, сходи, щоб зійти на вулицю, а там снігу майже по пояс! Зарум'янені й розігріті відгортали широку стежку попри нашу хату. Не обійшлося без того,

щоб один одного не трунув у глибокий сніг, що з нього і тяжко ви-карабкатись. Або зачинили жваву війну сніговими кулями. Верещав і репетував той, кому попаде сніг за комір, або просто в лице, але радість руху й забави світила в дитячих очах, а щоки горіли здоров'ям.

Та немов темна намітка знаходить на душу інша картина і сповняє її пекучим болем...

Бачу наші діти, діти України, з хуторів і сіл, які zostались сиротами в той час, коли лютий ворог погнав їх батьків на загибель у холодну тайгу Сибіру. Тулились у розвалених хагах, недогорілих стодолах, у безнадії знайти кусок хліба й ложку теплої страви. Я бачу мільйони їх, загнаних на північ до сірих домів для безпритомних, де гинули вони сотнями, тисячами! А перший сніг приносив їм нові страждання голоду й смерті.

На хвилину вітер розігнав снігову хмару і ярке сонце опромінило світ. Кожен промінчик заснів мінливими кольорами в кришталах сніжинок, і знов на душу прийшла радість, а ясна картина станула перед очима.

Я в Києві. Зустрічаю перший сніг, що ніччю покрив розкішною білою пеленою ціле місто. В душі радісно й усе кругом повне розсміяних веселощів.

Щирий приятель, але не суджений, телефонував зранку, запрошує проїхатись санками. З великою радістю згоджуюсь. Побачення на Софіївській площі, коло пам'ятника Б. Хмельницького. Я біжу, сніг тріщить під ногами, мороз захоплює віддих, іней покриває моє волосся і хутрянний комір, що ним закриваю лице. Ховаю руки в зарукавок, щоб пальці не заду-біли.

На мене вже чекають.

Попри сам хідник, зараз засипаний снігом, стоять рядом маленькі саночки тільки на дві особи, запряжені трійкою скорих коней, один під дугою, два по його боках. Візник закутаний в овечий ко-

Як відзначення Національного Інституту у Нью Йорку пні Олена Лотоцька, голова СУА, дістала почесну медалью. Точніше про відзначення в попередньому числі.

A medallion of honor bestowed to the President of UNWLA Mrs. Helen Lototsky, on occasion of the 35th Women's International Exposition 19558.

жух від ніг до голови гріє руки, б'ючи ними боки і притулює ногами в незугарних, але теплих валянках.

З захопленням дивлюсь на расові звірята, що нетерпляче б'ють копитами сніг, з захопленням зустрічаю вимріяну, але зовсім несподівану розраду. Дотепер я тільки любовалась отими „тройками“, що пролітали, радісно видзвонюючи дзвіночками, вулицями Києва, багато про них читала, багато чула циганських романсів, що їзду в них оспівували.

Садсьвимось у санки, візник закриває нам ноги теплою опоною. Коні покриті кольоровою сіткою, що тягнеться аж до візника, закриваючи санки і нас від снігу, що летітиме з-під кінських копит.

Рвучко зриваються коні і біжать

вузькою доріжкою ще непротоп-таної вулиці поміж двома високи-ми насипами снігу.

Скорим темпом проїжджає віз-ник вулицею Володимира, виїз-дить поза місто. Їдемо зовсім вузь-кою вулицею, високі намети бі-ленького, аж синього снігу сяга-ють аж до санонок. Проїздимо попід снігом обтяжені галузки дерев. Сніг злітає нам на лиця і в очі. Дзвіночки на шиях у коней дзвон-ять-дзвонять! Обїздимо місто аж по Лукіянівку, зїздимо на Поділ, а потім уздовж Дніпра попід гору Володимира, підносимось усе вго-ру і вгору, проїздимо повз Ас-кольдову Могилу, а там знов спу-скаємось до Дніпра аж до залізни-чого мосту, а потім назад. Роскіш-на українська зима — скільки в ній чару, краси й радості, а ра-дість природи передається і нам. Весілля молодості — де воно?

З біленькими сніжинками роз-плилось у минуле, тільки залишив-ся радісний спомин, холодний і блискучий, як перший сніг там, у Києві...

Сильний вітер снігової закриває клаптик ясного неба. Він злосливо гонить біленькі сніжинки, крутить ними у всі сторони, то підносить їх угору, то прибиває до землі, а скрізь завивання хуртовини я бачу інший образ...

Наше військo проходило вій-ськовим маршем широкі простори нашої Батьківщини. Дошова осінь переходила в зиму. Ціпеніли руки, що несли тяжку рушницю чи ку-лемет, ноги тяжко ступали в мо-крому снігу. Сніжинки кружляли у воздуху й лягали легко на одяг.

Та вони не радували нікого. Го-лодне вояцтво йшло вперед, бо їх очі й серця горіли вогнем завзя-тця. Але лихий одяг не міг загріти вичерпаних тіл. І вони падали, зне-силені хворобою й голодом, у гли-бокий сніг. Та інші йшли далі впе-ред, запалені полум'ям великої ідеї.

А кругом сніги, сніги, сніги... Важка зима 1919 р. Тяжкий сум налягає на душу. Відвертаюсь від вікна, а радість із теплої хати й прикрас, що в ній, блідне.

Блідне радість першого снігу, блідне радість із зими, що її про-воджу тут у теплі й гаразді.

Ганна Франко-Ключко

Різдвяні картки

Почалося це від того, що мої діти, за кілька тижнів перед Різ-двом почали вимагати від мене спочатку по 10, потім по 25, а да-лі й більше центів на Різдвяні картки. А було це 1949 р., після трьох місяців нашого перебуван-ня в Америці. Я тоді заробляла на тиждень 19 дол. 64 центи, і ні одна картка не вміщалась в моєму скромному Різдвяному бюджеті. Мої переконування, що діти вза-галі не пишуть святкових карток, що й дорослі повинні писати тіль-ки до рідних та близьких знайо-мих, та ще й таких, що живуть да-леко, не мали ніякого успіху. Діти з плачем вимагали грошей, залев-няючи, що тут **такий звичай**, що всі повинні писати картки одне одному.

Перед самим Різдвом я одержала 5 карток, підписаних прізвища-ми, які нічого мені не говорили, бо я нікого з цих людей не знала.

Цю загадку пояснили діти (во-ни все вже знали): перша картка від сусідки, що напроти, що замі-тає наш спільний коридор, друга — від того добродія, що жив у дворі і бавився з моїми дітьми, третя — від тієї пані, що має ко-шенята, з якими мої діти бавили-ся і т. д.

Ця інформація мене просто стурбувала. Що то за добродій, що бавиться з моїми дітьми?

— Де ви буваєте, як мене немає вдома? — нагримала я на дітей. — Що то за кошенята?

Бо я, виходячи рано з дому і повертаючись додому пізно, ніко-го, крім господині, в цьому домі не знала і не промовила ні до ко-го ані одного слова. А от картки від них одержала!

А діти пояснювали: **такий тут звичай!**

Та успокоївшись уночі я почала надавати обличчя тим незнаним прізвищам. І я пригадала, що, справді, я зустрічала часом у ко-ридорі жінку, яка так приязно до мене посміхалась, бачила також на подвір'ї добродія, що кивав ме-ні головою на знак привітання, згадала й кошенята.

Другого дня я купила п'ять кар-ток і відповіла на одержані кар-тки, щоб не подумали — як ска-зали, зрадивши, мої діти, — що ми якісь дикуни.

Але це ще не був кінець! Коли я прийшла на роботу, побачила на своєму столі цілу скирту святко-вих карток. Я спочатку подумала була, що це якесь непорозуміння, та одна моя товаришка пояснила, що це тут **такий звичай**, що й на роботі пишуть одні одним такі картки. І що я повинна також їм написати! Але це вже було за-надто! 32 картки означали для ме-не 3 дол. 20 центів! Та й який усе таки сенс писати тим, чиїх я навіть облич не помічала? Бо ж і чи бу-ла я тут? Для мене було 8 годин праці, що виснажувала мене фі-зично, і 8 годин думання, що вис-нажувало мене психічно і творило густу, хоч не видну заслону, що відділювала мене від мого ото-чення.

З тяжким серцем повернулась я додому, несучи цілий оберемок веселих святкових карток. Вдома я знайшла ще одну (на щастя, тільки одну!) картку, та прочитав-ши, остовпіла: це були побажання від... погребника. Це вже був жах! Пів світу обїхала, втікаючи від смерті, а тут мені нагадують про неї перед самими святами!

З нагоди Різдва Христового
пересилаю широсердечні побажання
ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
усім моїм Приятеля і Знайомим, та
Членкам Союзу Українок Америки

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА

Це почалось зовсім не від ювілею. Пішло з того, що ми мали їхати до віцестоліці нашого діяспорного космосу — до Філадельфії — на „Вишивані Вечерниці“.

Суконка для малої (гарна мені „мала“! третій рік гай-скулу — каже мій чоловік) була вже майже вишита, я мала вже замовлену годину в нашому „бюті парлор“, а також і моя власна вишивана сукня (ще з краю) була відсвіжена. Мій повелитель і колишній володар моїх мрій (і мрії вже скінчилися, а також і володар тут в Америці вже не дуже володіє) дав змінити оливу в авті й витягнув з підвалу свої чорні черевики, а наймолодший член родини відчистив їх за обіцянку піти з ним у неділю після вечерниць на якийсь там метч кошівки чи чогось там. Потім ще мій чоловік витягнув зі свого арсеналу свою власну вишиванку і заявив що як вечерниці є вишивані, то він поїде теж вишиваний, бо він завжди боровся за рівні права і до „таксіда“ можна надягнути також вишиванку...

Але ніхто з нас не поїхав. Таке вийшло, що до нашої закутини

Але діти мене заспокоїли: це тільки такий звичай, а на цю картку не треба відповідати. А на оті 32 таки довелось відповісти...

В тому році мої діти не мали на Різдва ялинки, а на наше Різдво я пішла на роботу, щоб залатати годіравлений святковими картками свій бюджет.

Зате після того, я почала приглядатись до моїх товаришок по праці і усміхатись до сусідок.

Ната

Ювілейна історія

приїхав якраз модний співак, здається, той мурин, що називається Нат Кінг-Конг чи якимось подібно, і мала збунтувалась, бо йде ціла школа, і то на добродійні цілі, і він вже тут ніколи більше не приїде, мамо, а вишивані вечерниці ще не раз будуть і можемо поїхати на вечерниці до Нью Йорку, бо там їх напевне також зроблять, а до Нью Йорку і так нам навіть ближче.

Одним словом — недокінчена суконка пішла до „клязету“, чорні черевики й вишиванка помандрували знов у підпілля, наша доня пішла на концерт цього добродійного Кінг-Конга, син пішов на телевізію до сусідів, а ми удвох з чоловіком засіли в купочці самі у хаті, як то не раз уже бувало, коли діти порозбігаються...

...Чоловікові окуляри блистять над газетою, тиша засіла в кімнаті, а я відкрила річник „Нашого Життя“ Тут, коло нас, живе сусідка — вона має їх всіх, ці річники, оправлені у тверді обкладинки, сірі, блакитні, зелені... Вона має в себе багато різного — вона тут уже майже сорок років, усе вона має: і старі календарі „Червоної Календи“ з-перед 30 літ і „Українського Інваліда“ і навіть правдиву „Сурму“ з-перед 30 років, якраз із тих часів, коли той, що читає там тепер у куті „Дейлі Нюз“, пішов перший раз до „коцяби“ — саме за цю „Сурму“

Читаю і переглядаю ці оправлені річники „Нашого Життя“ — 1952, 1950, 1949 і так аж до 1944 року, до першого числа журналу, що вийшло якраз на 1. січня 1944.

1. січень 1944-го року... Де ж ми тоді ще були? Я була ще у Львові, але вже „на вилеті“, ця „мала“, що її вишивана суконка висить тепер у шафі, мала шойно рочок, шойно починала говорити... Тяжкі були часи, фронт знову наближався до Львова, невеселе було Різдво... Чи думає про нас хтось у далекому світі, чи памятає хтось про нас... — гадалось у ці дні...

Відповідь знаходжу на першій сторінці першого числа „Нашого Життя“, що його, у такій віддаленій тоді від нас Філадельфії, почи-

нали видавати наші сестри-українки: „...Щирі слова співчуття тим, яких воєнна завірюха вигнала з-під рідних стріх на страждання й безталанну скитальщину по світу...“ Це ж мала бути наша доля на довгі даліші роки... А таки хтось думав тоді про нас...

Перекидаю сторінки оправлених річників і картина появляється за картиною, сторінки життя, нашого життя в Америці. І знов вертається мій зір до тієї першої — де так гарно й щиро про нас згадали.

На самій горі список перших пожертв на пресовий фонд „Нашого Життя“. І хто, думаєте, стоїть на першому місці? Читаю й счам своїм не вірю — пан Василь Пуйда! І то нещобудь, а цілих сто доларів зложив на ту ціль!

Ні, таки треба сусідки запитати! Вона залюбки оповідає про всі ті початки та ще й „приперчує“ все своїми жартами. Напевне знатиме, що саме так „розщедрило“ нашого симпатичного багатія, що помімо тих 100 доларів ще й досі зостався неодруженим...

А сусідка дійсно знає.

— Як то було, питаєте, з мистром Пуйдою? От, прибув він на наші збори та й чув наші клопоти. Хочете видавати газету? — каже. Не бійтеся, жінки! Тисячу вже даю на вашу газету! А що там писати — також не жура! Я вам пораджу!

— Та ми знаємо, що там писати, — каже пані Лотоцька. — Біда тільки, як назвати цю нашу ластівку... Бо вже тільки тих назв було!

— А чому не „Наше Життя“? Та ж хочете про наше життя писати?

Так і лишилося. Назвали „Нашим Життям“ і прийняли перший даток, що з тисячки змалів до 100 дол. Але й він приніс нам щастя. Бо мистер Пуйда полляв його ще шампаном, що ми його випили тоді за його здоров'я. Так воно почалося...

А потім уже якось пішло. Перший рік, то провадила пані Олесницька, а потім наша пані голова і її чоловік помагав. І так ішло воно роками, а потім ваші приїхали і нова редакторка прийшла, а тепер уже, кажуть, там багато їх є в редакції — ціла колегія — пані Бурачинська і Лідія Бура і Л. Б. і якась Зірка і тітка Христина і ще кілька, старші й молодші, ну, ціла колегія.

Сусідка замовкла, а я думаю:

— Чого тут бракує? Адже ж у „листах до редакції“ так багато пишуть... Одні хочуть, щоб було більше посмертних згадок, другим забагато спогадів, треті хочуть усяких народніх строїв, четверті вищої політики... Як та бідна редакція дає собі раду? Злобні язика кажуть, що містить що-хвилини „п'якчери“ Союзянок, але не теперішні, а з-перед 20 літ. Не диво тоді, що росте число Відділів СУА...

Ні, треба й мені написати „листа до редакції“ з нагоди 15-ліття. Треба побажати їм різного... От, хоч би кольорових обгорток із „Ледіс Говм Джорнал“ і паризьких моделів... Родинної хроніки із христинами, заручинами, шлюбами. Дискусії, як „позлобити свого власного чоловіка“ Актуальних проблем, як наприклад, „чому в нас стільки розводів?“ І якнайбільше „салаток“ — не лиш Руті...

Над „Дейлі Нюз“ блищать окуляри. Чомусь він нічого не говорить сьогодні. Треба його заатакувати.

— Може порадиш мені, що написати до „Нашого Життя“ з нагоди його ювілею? Що їм побажати б? Це ж п'ятнадцять років! Не відповідає зразу. А потім (мабуть рахував у думці):

— 1944. Що то не минулося від того часу! І „тисячелітній Райх“, і „Львівські Вісті“, а потім „Українська Трибуна“, і „Неділя“ і „Час“... Була навіть якась „Громадянка“... А „Наше Життя“ триває й розвивається... Що йому пи-

з нагоди 15-літнього ювілею „Нашого Життя“ 22 Відділ СУА у Шикаго складає сердечні побажання якнайкращих успіхів у дальній праці. Вважаємо, що видавання цього журналу має велике значення, бо не лиш дає напрямні поодиноким Відділам, але також і кличі для всього українського жіноцтва.

*

Голові Централі СУА п-ні Олені Лотоцькій, Гол. Управі СУА, Редакції „Нашого Життя“ і всьому зорганізованому жіноцтву бажаємо веселих Різдяних Свят і щасливого Нового Року.

Управа і членки 22 Відділу СУА

НОВА СТИПЕНДИСТКА

Стипендійний фонд Гол. Управи підтримує своїми допомогоюми

Ольга Петрова, наймолодша стипендистка СУА

Miss Olga Petrov, a young student of Rutgers University in New Brunswick, N. J., was granted a scholarship by UNWLA.

студенток різних галузей. Нещодавно припала допомога 100 дол. студентці Ользі Петровій із Ратгерс Університету в Нью Бравнсік.

Ольга Петрова народилась у 1940 р. у Києві. Батько її — Олександр Петров був інженером, а мати Ольга, родом Борисова — є

сати, кажеш? Відногу у рубриці „видатки“ при черговій „пейді“: На пресовий фонд „Нашого Життя“ 10 (словами: десять) доларів. Це буде найкращий лист!

Дивний цей мій чоловік. А мені завжди здається, що я його добре знаю... Рута

дочкою Ізидори Борисової, почесної членки СУА. Маючи три роки вона виїхала з мамою й бабунею з Києва, а в 1949 р. прибула до ЗДА. Тут закінчила середню школу, а восени почала університетські студії. Предметом цих студій є англійська і французька мова.

Вислід першого триместру був дуже корисний. Молода Ольга одержала гарні оцінки й має охоту до дальшої науки. Союз Українок Америки гордий із цього, що міг піддержати своячку Лесі Українки на її освітньому шляху.

НОВІ ВИДАННЯ

Леся Храплива: *Іскри*. Пластова Бібліотека ч. 2. Клівленд, Огайо, 1955. Обкладинку й заставки виконала ст. пл. Ніна Мудрик-Мриц. Вид. 1. Пл. Куреня Укр. Сеніорів ім. С. Тисовського. Ст. 32.

Сірий Лев подав у своїй передмові кілька життєписних даних молодій поетки-пластунки. Пригадав, що до гурта поетів, що вийшли з Пласту — приєднується нова постать. Її вірші порожкидані по всіх пластових виданнях, де вона писала під псевдонімом Лісова Мавка.

Треба припускати, що збірочка обіймає оці її спроби. І справді — у першій частині книжечки є ряд віршів, що їх мотивами є моменти з пластового життя. Центральне місце займає тут „Іскра“, що немов відблиск пластової ватри запала у душу молодій авторки. Це немов історія Пласту на вигнанні, що проніс спалах цієї іскри крізь різні країни і береже її й досі.

Друга частина збірочки — це відгуки на різні явища нашого життя. Авторка вітає весну й осінь, відкликається на Листопадо-

На громадському шляху

Недавній авторський вечір Лесі Храпливої у Нью Йорку зосередив увагу нашої громади на цій молодій постаті. Це наша комендантка — зраділи пластуни в цілій країні. А наймолодший член управи — з гордістю представив Літ. Мистецький Клуб. Молодою науковою силою вважає її Наукове Т-во ім. Шевченка, де вона сповняє функцію асистентки.

Тому й пресові референтки СУА звернули увагу на неї. Розглядаючись за молодим талантом 1958 р. — мимохіть притягнула їх її постать. Отже й тому припала їй ця почесна назва в цьому році, яку хочемо тепер обґрунтувати.

Леся Храплива — уродженка Львова. Її дитинство й юнацькі роки пройшли в цьому мятежному місті на тлі бурхливих 30-тих років. У свідомість дозріваючої дитини уврвалася буревієм I світова війна. Юначкою вона пішла з батьками у велику мандрівку. Її світогляд формувался на переломі двох світів — рідного середовища, що збереглося в таборовій дійсності скитальщини і культурного впливу середньої Європи, що досягло її в часі університетських студій. Нова мандрівка показала їй нові обрії. Але Леся Храплива вже вибрала свою дорогу. Вона увійшла у новий світ повноцінною культурною одиницею, що постановила всіма своїми силами служити своїй Батьківщині.

Тудою пішла її дальша праця. Різними руслами пробивається вона, дивуючи своєю різногранністю. Прикметна для кожної тала-

мі роковини, пригадує повстанців у Різдвяну пору, клониться перед матір'ю. Ніжні почування розмалюють її уяву. Та всі вони віддані тузі й терпінню народу, з якого походить. Особистих мотивів у неї не чути. І тільки на кінці вона дозволяє собі поклонитись тіням свого батька в невимовно ніжному, а всеж гідному поклоні.

Ця перша збірка віршів вишла вже три роки тому. Та ми хочемо пригадати її тепер, коли вітаємо авторку, як найкращий молодий талант 1958 р. Л. Б.

новитої молоді людини, що не хоче обмежувати себе однією якоюсь ділянкою.

Перші її вірші появились у 1939 р. у часописі „Хліборобська Молодь“ у Львові. По цих несмілих

Леся Храплива

Miss Lesia Hraplyva of New York, a young poet and leader of the Ukrainian Plast for girls, has been honored as the best young talent in 1958 in a contest conducted by OUR LIFE.

спробах слідували дальші. В різних журналах на скитальщині і новому поселенні вони розкинуті — оті мелодійні слова, що в них стільки полету й серця. Молода поетка збрала їх у збірку „Іскри“, що вийшли в 1955 р. Рівнорядно з тим Леся Храплива писала й для дітей. У пластовій роботі вона навчилася розуміти потреби й зацікавлення тих найменших. У „Пластовій Ватрі“ і журналіку „Готуйсь“ появляються ці спроби. Згодом поміщує вона їх і в інших дитячих сторінках і стає постійною співробітницею Нац.ого Життя. У висліді дальшої праці є сценка для дітей „Найбільший дарунок“, казка „Ластівочка“ (історія України у формі казки), та збірник „Вітер із України“, що вміщає оповідання й казки. В цих писаннях Леся Храплива близько підходить до душі дитини й немов за руку веде її

в чарівний світ уяви. А світлом, що їй присвічує на цій дорозі — це любов до Рідного Краю.

Літературна праця для пластової молоді штовхнула Лесю Храпливу й на журналістичний шлях. Вона редагувала бюлетен старших пластунок „Іскру Сокільської Ватри“, „Пластову Ватру“ і „Готуйсь“, вгорі згаданий журналік новаків, що виходить уже пятий рік під її вправною рукою.

Тут і там починають появлятися і прозові нариси її пера. Розкидані по різних журналах (Київ, Жіночий Світ, Овид), вони увійдуть тепер у збірку, що появиться п. н. „У темряві“, у в-ві М. Денисюка. Ці оповідання зраджують вдумливого автора. Уміння опису, психологічна аналіза і композиційний хист кажуть сподіватись більшого. І справді — авторка заповіла появу повісти „Отаман Воля“

При цьому Леся Храплива здобула теж фахову кваліфікацію у ділянці біології. Студій медицини, що їх започаткувала в Німеччині, не вдалось тут закінчити. То ж вона здобула ступінь магістра біології на Колумбійському університеті у червні 1953 р. Працює тепер у досвідному фармацевтичному інституті, як цінена фахова сила.

Та найширше відома Леся Храплива як пластунок. Вона вступила до Пласту (тоді під назвою Виховна Спільнота Української Молоді) у Львові 1942 р. Від тієї хвилини вона вже не покидала його рядів, спершу як юначка, а потім на різних відповідальних постах пластового проводу. Найбільше працювала Леся Храплива пером, будучи референтом преси різних станиць і редакторкою пластових видань. Але це не була єдина ділянка її пластової праці. Від 1952 р. вона опікується новачками в ЗДА. Займалась вишколом виховниць та в останніх роках проводила з ними вишкільні курси й табори. А в 1957 р. досягнуло її найвище відзначення — вона стала краєвою команданткою пластунок у ЗДА.

Здається у цьому нарисі розгорнулись усі здібності молоді сили — її письменницька праця і ве-

**З нагоди Різдва Христового й Нового Року
бажаємо**

**Гол. Управі СУА, всім членкам 5 Відділу і всім прихильникам
нашої організації та всьому українському громадянству,
тут і в Рідному Краю,
гарних Свят Різдва Христового і щасливого Нового Року!**

**Управа 5 Відділу СУА
у Дітройті**

На спомин

(Памяті Іванни Гинилевич)

З великим сумом попросило Об'єднання Українських Жінок у Німеччині заслужену членку Гол. Управи та голову делегатури м. Мюнхен — Іванну з Лозинських Гинилевичеву. Ця гарна, так щедро Всевишнім обдарована жінка, не любила осені ні її квітів, неначе передчуваючи, коли трийдеться їй умирати. Її улюбленими квітами були овіяні легендою діянтигвоздики.

І справді — життя її було ними багате. Не тими справжніми, пахучими, а іншими квітами, що їх вона щедро складала на службі Батьківщині. Вже в молодості вони зацвіли в її душі й не перестали цвісти ніколи. Коли в 1918 р. йшли у Львові бої, молода жінка лікаря несла українським воюючим на відтинку загроженого Підзамча харчі й ліки. Не забув їй того ворог і коли зайняв ціле місто, хотів залякати її трусами й арештами. Та дарма! Це тільки загартувало її душу. Однак тоді зрозуміла, що поневоленому й знесиленому народові треба дати багато дрібної сірої праці для майбутнього. Тож наче ті дрібні діянтигвоздики, що й на кам'янистому ґрунті вкриваються дрібним, пахучим квітцям, Іванна Гинилевич давала свою му-

ликий громадський осяг. Не треба згадувати ще про її особисті прикмети: товариську культуру, привітність і життєрадісність її вдачі. Це все настроює приязно до неї кожного і каже признати її за те, чого так дбайливо шукаємо — за найкращий молодий талант 1958 р.

Л. Бура

равлину працю в Т-ві „Українська Захоронка“ а на Левандівці зор-

Іванна Гинилевич

The late Iwanna Hynylewycz, a prominent Ukrainian social worker, died recently in Munchen, Germany.

ганізувала власними фондами зразковий дитячий садок для 80 дітей.

Українську церкву на Левандівці, де жила до 2-ої світової війни, вивинувала пані Іванна разом із своїм чоловіком мистецькими іконами. Головний дзвін тієї церкви носить імя Івана на память фундаторки.

Особливо пишним квітом зацвіла в душі пані Іванни любов до української пісні. Маючи гарний голос, вона почала школити його і вквортці вже могла давати зразки свого вміння. Цей дар залишив-

ся їй на все життя. В її гостинному домі, де бував квіт нашої суспільності, вона своїми піснями переносила гостей в інший світ. Гостинність була дуже цінною прикметою її вдачі. Тому вміла вона гуртувати в своєму домі діячів усіх напрямків і там відбулась неодна важлива зустріч. Неодне важливе рішення у трудні для народу хвилини запало в її вітальні Львова, Берліну чи Мюнхену. Вміла вона репрезентувати український світ перед чужиною і завдяки їй багато чужинців пізнало чар української лісні та нашого побуту.

А коли воєнна хуртовина кинула нас на чужину і перші зі всіх отряслися з отупіння таки жінки та стали організувати свої ряди, тоді Іванна Гинилевич, хоч воєнні переживання послабили її серце, не відмовилась від громадської праці і внесла в Об'єднання Українських Жінок свій давній досвід, свою ініціативу й посв'яту. Праця делегатури ОУЖ у Мюнхені, а передусім суботня школа та садок — це остання, а може найтриваліша квітка, підсилена кров'ю її хворого серця. Це розкішне квітцяття діянтив зложила Іванна Гинилевич українській спільноті на чужині.

Квіти діянтив — це символ найвищих ідеалів. Хай любов до Батьківщини, зацеплена у серцях дівчорі й молоді Мюнхену, що втратили свою незабутню Опікунку, буде нагородою Покійній за жертви її життя. Вічна Їй Память!

Марія Томашівська

З нагоди свят Різдва Христового і Нового Року шле щирі привітання й побажання усього добра, щастя і многих літ — Гол. Управі, всім культ.-освітнім референткам СУА та всьому членству СУА

**Наталія Чапленко
Культурно-освітня реф. СУА**

В день Різдва Христового й Нового Року шле щирі бажання всього добра, щастя і здоров'я Гол. Управі, Окр. Раді та Відділам нашої округи

**Анна Сивуляк
голова Окр. Ради
у Філадельфії**

Показовий Свят-Вечір

Його переводить рік-річно Окр. Рада СВА у Філадельфії на прохання Інтернаціонального Інституту. Часом у приміщенні Інституту або в наших залах, а раз у будинку СВА. Всюди збирає це свято гурт зацікавлених людей.

Прибуває звичайно Управа Інтернаціонального Інституту та запрошені нею гості. Це представники інших національних груп, дослідники й громадські діячі. Деякі з них приходять уже вдруге або втретє. Але кожного року серед них нові обличчя. Всі вони хочуть пізнати, як ми зустрічаємо Різдво Христове.

Приходить також велика кількість нашої публіки. У більшій залі можуть вміститися Управа Окр. Ради, членки Відділів та їх родини. Окреме місце займає хор 10 Відділу під орудою п-ні Ірини Чумової.

Свят-Вечір попереджує старанна підготовка. Хоч таких вечорів улаштуємо багато, проте цей є показовий. Отже треба докладно випрацювати всі деталі.

Наприклад — декорація залі. Її треба достосувати до розміру й спромог. В Інтернац. Інституті, де є середнього розміру зала і низька естрада — поставлено на ній святочно накритий стіл із колачем і свічками. Всі гості оглянули його, заки засіли до своїх столів. На нього покликалися усі промовці, вказуючи на всі деталі. В Домі СВА, де є менша зала, такого показового стола не було. Але „дідух“ і „звізда“ та дбайливе накриття столів витворювали святочний настрій.

Дальше — приготування страв. Голова Окр. Ради п-ні Сивуляк дбала якнайточніше про страво-

спис, включно до 12-ти страв, що повинні бути на Різдвяному столі. В тому допомагали членки Відділів два-три дні перед тим. Це ж нелегка справа — зладити таку вечерю на стільки осіб! Щоб усі страви були смачні й свіжі!

А третє — це переведення вечері. Відкриття її, привітання гостей — це тільки початок усього. Але пояснення звичаїв, зв'язаних із Свят-Вечором, глибоке значення їх і на тлі цього ситуація України — це все вимагало досконалого знання справи. Тут чергувались наші промовці — поруч із п-нею О. Лотоцькою, промовляли п-ні Ст. Пушкар і п-ні Ст. Вовчак. Чудово пояснив нашу політичну ситуацію одного разу о. Саган.

Під кінець Свят-Вечора входить у дію наш хор. Хористки сидять за столом, неначе гості й п-ні І.

Чумова зовсім непомітно подає знак. І ллються наші колядки одна за одною, пояснені тут і там нашим проводом. Зачаровано слухають їх чужі гості. Тяжко наприкінці вечора вривати цей спів.

З жалем прощаються гості. „Духом глибокої старовини віє від ваших звичаїв“, каже при відході працівниця Інтернаціонального Інституту. „Відбивається в них погідний настрій хліборобської країни“, говорить бібліотекарка місцевого музею. „Яка шкода, що не можу показати американським дітям усіх цих деталей“, каже вчителька місцевої школи.

Втомлені, але вдоволені працівниці Окружної Ради беруться до запрягання останків. Хоч важку виконали працю, проте знов показали американцям красу наших народніх звичаїв та пригадали їм недолю нашого народу. А це ж і є завданням нашої ділянки зв'язків.

Л. Б.

Щирі побажання щастя, здоров'я і многих літ з нагоди
Різдва Христового й Нового Року

шле

Гол. Управі, членству СВА та прихильникам нашої організації
42 Відділ СВА — ДОЧКИ УКРАЇНИ
у Філадельфії

Анна, Бойко, почесна голова

Євгенія Задорожна, секретарка

Марія Пашук, голова

Анна Мицишин, містоголова

Пелагія Малиновська, касієрка

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ПРЕС. ФОНД

Ювілей „Нашого Життя“ зустріли радісно всі Відділи СВА й його читачки. Тому й складаємо на Ювілейний Пресовий Фонд 20 дол. і сподіваємось, що й інші Відділи підуть тим шляхом.

Ірина Свистун
голова 70 Відділу СВА
в Пассейку, Н. Дж.

ЗОЛОТІ ДЗВІНОЧКИ

Ця чепурна книжечка вже розходиться по Відділах СВА. На іншому місці подаємо приклад, як уміло поширила її в місцевості членка Управи. Треба подбати, щоб і в інших Відділах членки Управи пішли її слідами.

жертвуйте на пресовий фонд
„Нашим малятам“

Посмертна згадка

7.11.2017

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З сумом подаємо до відома, що дня 25. листопада покинула нас навіки наша дорога членка **Ірина Волянська**. Народжена в 1889 р. в с. Лужок Горішній, пов. Старий Самбір, вона прибула до ЗДА в 1913 р. Була довголітньою членкою і урядничкою 42 Відділу, яка поклала великі заслуги в його розбудові. Її життєпис подамо окремо. Полишила у смутку сина Івана і сестру Софію Іваницьку.

Похорон відбувся дня 28. листопада з катедри Непорочного Зачаття. В останню дорогу проводили Покійну членки Відділу дуже численно. Під час панахиди в похоронному закладі Насевичів прощали її — від Гол. Управи п-ні Олена Лотоцька і від „Провидіння“ секретар п. Ст. Спринський. Над могилою попрощала її почесна голова 42 Відділу п-ні Анна Бойко.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 9. липня померла по короткій недужі довголітня членка 48 Відділу **Катерина Собків**, родом Бедрій. Покійна походила з с. Новосілка Язловецька, пов. Бучач. Прибула до ЗДА у 1913 р. Полишила у смутку чоловіка Михайла Собкова, синів Ореста, Григора і Миколу, дочку Анну Ленчак, невістки, зятя і 6 внуків. Членки Відділу віддали Покійній останню прислугу участю в панахиді, що відбулась у похоронному заведенні Гасина та в похороні, що відбувся дня 14. липня з Церкви Царя Христа.

Покійна Катерина Собків була доброю членкою, ніколи не відмовила жертви на добру, українську ціль. Нехай прибрана, американська земля буде їй пером!

Вікторія Савчинська

ВУНСАКЕТ, Р. А.

Із смутком подаємо до відома, що дня 24. листопада відійшла від нас у вічність довголітня урядничка 29 Відділу СУА **Марія Липська**.

Покійна походила зі с. Самолуски, пов. Гусятин. Була активною членкою Відділу від його засновання, себто від 1932 р. Шість літ була його головою, а рек. секретаркою аж до смерті. Заступала наш Відділ у місцевій станиці ЗУАДКомітету, а під час приїзду новоприбулих багато їм допомагала. Мала вроджений сценічний хист і грала дуже часто в різних виставах. Знаменито виголошувала деклямації на різних народніх святах.

Полишила у смутку чоловіка Володимира і трьох синів. З глибоким жалем попрощав її Відділ СУА. Спи спокійно, дорога Союзяню, нехай прибрана земля буде Тобі легкою!

Марія Колісник, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що по довгій і важкій недужі померла членка 5 Відділу

Єва Мерещак. Народилась у 1894 році у с. Гушанки, пов. Збараж. До Америки приїхала в 1910 р., а в 1912 одружилась. Залишила у глибокому смутку чоловіка, три дочки, двох зятів і трое внуків, сестру в Рідному Краю і кузинку п-ню Бутку в ЗДА.

Єва Мерещак була тихої вдачі і слабого здоров'я. Відділ втратив

у ній добру свою членку, яка була передплатницею Н. Ж. При відновленні передплати ніколи не забувала про пресовий фонд.

Членки Відділу взяли численну участь у похороні, що відбувся дня 28. листопада. В пам'ять Покійної її чоловік пожертвував 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Спи спокійно, дорога Союзяню, а прибрана земля нехай буде Тобі легкою!

П. Будзол

ЦЕГОЛКИ ДОМУ СУА

З нагоди річних зборів можна буде розпродати цеголки, що ще залишилися по Відділах. А коли б такі були ще нерозпродані, тоді треба передати їх новій Управі Відділу до дальшої розпродажі. Цеголки повинні розпродуватись аж до самої Конвенції СУА, щоб допомогли здійснити наш намір — спалення моргеджу Дому СУА.

ДОПОМОГА БАБУСІ

Оплати Відділів, що мають під опікою „бабусю“ в Європі, дуже точно наспіли цього кварталу. Так що всі бабусі дістали свою допомогу перед святами й могли розяснити собі святкові дні. Яка це була радість для них!

Треба пам'ятати про них і в дальшому. Та є ще такі бабусі, що не мають „опікуна“ й досі його виглядають. Напевне знайдуться Відділи, що зможуть висилати їм 5 дол. місячно. Хто черговий?

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу бл. л. Світозара Драгоманова складаємо 5 дол. на пресовий фонд Нашого життя.

Костинюки

Марія Холєвчук

НАЙКРАЩИЙ МОЛОДИЙ ТАЛАНТ

Впродовж осінніх місяців висловлювались пресові референтки та членки СУА про найкращий молодий талант 1958 року. Показалось, що є багато успішних молодих одиниць у нашій громаді. Одні пробиваються в мистецтві, другі в науці, а треті в професійному житті. Та найменше таких, що проявили себе у громадській праці.

Тому Редакційна Колегія Нашого Життя вибрала з-поміж цих кандидаток **ЛЕСЮ ХРАПЛИВУ** з Нью Йорку. Своїми мистецькими здібностями й науковими зацікавленнями вона вже давно вибилась серед своїх однолітків. Та її громадські зацікавлення вивели її на чільне місце в українській громаді в ЗДА. Точніший розгляд її життєвого шляху подаємо на іншому місці.

З НОВИМ РОКОМ...

З великим спізненням осягне Вас, дорогі члени-організації, це число нашого журналу. Та на вступі Нового Року 1959 воно принесе Вам щирі побажання успіху в праці та гарних осягів у дальшому. Дай Боже, щоб цей рік — рік нашого Конгресу — приніс нам бажані підсумки і напрямні.

Щастя Боже!

За Колегію СФУЖО у Філадельї:
ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА, голова

Десять літ

Як скоро час біжить! Здавалось ще так недавно готувались ми до Світового Конгресу Українських Жінок у Філадельї. Ще свіжо в пам'яті промови й постаті того конгресу з незабутньою Оленою Кисілевською на чолі! А тут уже десять літ проминуло від тієї хвилини, коли ми зіхались, щоб заснувати Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Для нових умовин життя і праці треба було створити форму сполуки, що відповідала б новому укладові сил.

Світовий Конгрес Українського Жіноцтва знайшов її. СФУЖО охопило за недовгий час дванадцять українських жіночих організацій у 10 країнах. Цей процес тривав якийсь час, бо майже половина цих організацій була в стадії творення або й постали при допомозі і співпраці СФУЖО. Та це ще більше скріпило зв'язок між поодинокими жіночими гуртами. Жіночі організації шукали у СФУЖО опертя і знаходили його і Федерація стала центром для українського жіноцтва у вільному світі.

Рівночасно розгорнулись і репрезентаційні завдання. У власній громаді СФУЖО займала становище до всіх важливих подій і роковин. Такі ж події жіночого життя СФУЖО розгорнула до поважних

святкувань, як 100-літні роковини народин Н. Кобринської чи 70-ліття жіночого руху. А геройський вчинок 500 жінок у Кінгрі СФУЖО розголосила величавою маніфестацією, яка піднесла Свято Жінки-Героїні до рівня загальнонаціонального свята.

Також у зовнішньому світі СФУЖО здобула потрібні зв'язки. Вони різnorodні — від звичайних членствених взаємин через зв'язки заприятельної установи аж до членства в міжнародній організації, якою є Світовий Рух Матерей. Всюди СФУЖО інформує й дає матеріяли про українську жінку. Не тільки про її потреби й домагання на нових місцях поселення. Але й про її страдальний шлях на рідних землях, що його советська дійсність старається замаскувати.

Десять літ цього шляху вже за нами. Ми пройшли його дружньо і в порозумінні. Але вже хочеться перевірити його. Треба зіхатись представницям різних наших поселень, треба розглянути наші осяги й недоліки. Треба глянути ввічі нашої політичній дійсності — яка вона тепер і що принесе нам у майбутньому?

За десять літ уже піросло нове покоління, задомовлене в країнах поселення знанням мови й умовин

Воно підходить по-новому до своїх завдань у вільному світі. Його бажання також треба приєднати до напрямних СФУЖО, бо в них росте зміна, яка напевне колись успішно поведе його.

Для тієї цілі скликуємо Конгрес СФУЖО. На його Студійних Днях розглянемо проблематику нашої праці. А на самому конгресі покажемо політично-національне обличчя української жінки, як воно विकристалізувалось у вільному світі.

Від Конгресу ділить нас тільки пів року часу. Вже працюють комісії над діловим матеріялом, у підготові конгресова книжка, формується Конгресовий Комітет. Треба тільки, щоб членство зрозуміло його потребу і своєю участю піддержало його. Щоб наш черговий Світовий Конгрес став справжньою маніфестацією українського жіноцтва у вільному світі та своєю зорганізованістю і силою допоміг українській жінці на Рідних Землях.

Олена Лотоцька

Із листів до Редакції

Хвальна Управо!

З великою приємністю читаю Вашого цінного листа і спішу в першу чергу зложити Вам сердечну подяку за надіслані ноти. Прошу передати від мене подяку й проф. Р. Савницькому за перефотографування цих 13 нотних сторінок. Велике і гаряче бразилійське спасбі! А коли прийде черга на вечір української музики і пройде нам успішно, тоді вдруге зложимо Вам радісну подяку!

Марія Янішевська
Сан Павло, Бразилія

Відновлюйте вашу передплату вчас, чим осягнете миле почуття упорядкованості, а видавництво зрівноважений бюджет.

КНИЖКА ПРО ВЧИТЕЛЬОК

Проект видання книжки про українську вчительку зі спеціальним узглядненням постаті Констатини Малицької (Віри Лебедевої) знайшов уже відгомін і дуже прихильне поставлення у колишніх її учениць і співробітниць у громадській праці.

Відгукнулася споминами про неї і охотою допомогти в редагуванні книжки одна з перших її учениць Іванна Мурська-Петрів, теперішня редакторка жіночої сторінки в „Нашій Меті“ у Торонті.

Також з Торонта обіцяла свою співпрацю дочка Івана Франка, Ганна Ключко, яка була ученицею К. Малицької також ще до першої світової війни і написала вже свої споминами про неї.

Авторка недавно виданої книжечки „Зшиток малого монгола“ Ольга Коренець, довголітня близька співробітниця К. Малицької з Кружка ім. Ганни Барвінок, пише про роки спільної праці, а також про заслужених учительок Перемішля Марію Примівну і Ольгу Ціпановську, які виховували кілька поколінь пізніших ідейних і активних українських громадян.

В Монреалі живе тепер кілька колишніх учениць К. Малицької, ще з часу до 1-ої світової війни: Мелянія Колодзінська-Гафтар, Савина Попович-Сохоцька, Марія Цетнар-Давидович і з молодшої генерації Дарія Тарнавська-Савкова та інші. Всі вони прийняли думку про видання книжки, присвяченої українській учительці з повним признанням і сподіються, що й інші колишні учениці школи ім. Т. Шевченка у Львові поспішать з моральною і матеріальною допомогою на видання тієї праці.

Також колишні учениці Дівочого Інституту з Перемішля, які живуть тепер у Монреалі — Софія Ковальська-Барабаш, Ірина Винницька-Вахнянин, Ольга Ступницька-Палієва й інші — вітають думку, що у запланованому виданні буде змальована постать заслуженої педагогічної діячки Перемиського Інституту Марії Примівної.

Абсолютентки тієї заслуженої школи з пізніших часів вдячно згадують і інших учительок. Галина Змієнко-Сенишин згадує Ольгу

Ціпановську як ту, що опікувала-ся дітьми інтернованих у Польщі бувших вояків армії УНР.

Монреальські жінки — не лиш колишні учениці, а й членки обед-

наних у СФУЖО жіночих організацій — Ліги Укр. Католик Жінок і Організації Українок Канади заініціювали вже збірки на видавничий фонд названої публікації.

О. З.

ЮВІЛЕЙ ГОЛОВИ СФУЖО

Надворі лютував мороз і шаліла снігова метелиця. Мимо холодної і несприятливої погоди в неділю, дня 30 листопада зібралось в салі Укр. Національного Об'єднання в Монреалі численне жіноцтво — делегатки зі всіх місцевих організацій, щоб вшанувати 50-ліття праці на народній ниві голови СФУЖО п-ні Олени Залізняка.

При вході на залу вітала всіх гостей все усміхнена і мила голова місцевого відділу Організації Українок Канади п-ні Марія Чайківська. Ювілятку присутні привітали гучними оплесками. Потім засіли при святочно прибраних столах. Поруч п-ні Олени Залізняка сиділа п-ні д-р Любов Ліндфорс, дочка Софії Русової і члени родини ювілятки — її дочка Олена Веселовська і невістка д-р Слава Залізняка.

Пані Чайківська відкрила святочний вечір. Привітала голову СФУЖО в імені управи ОУК у Монреалі і в привіті підкреслила начення її довголітньої праці для українського жіноцтва. Слідувала спільна молитва. Двоє дітей в народньому вбранні подали ювілятці китицю квітів і зложили побажання від дітей з Рідної Школи. Потім господиня свята п-ні Лебідь внесла товст в честь ювілятки і всі присутні відспівали „многая літа“. З черги п-ні Звонко прочитала реферат про життя і діяльність голови СФУЖО, де вона основно насвітлила її осяги. Після доповіді делегатки склали привіти. П-ні Софія Барабаш (Відділ ЛУКЖ при Церкві Успенія Божої Матері) підкреслила духові вартості ювілятки, якими вона просвічує шлях для жіноцтва. Склали ще привіти п-ні Б. Мельник (Відділ ЛУКЖ при Церкві св. Михайла), п-ні Г. Мельник від Дочок України при Укр. Правосл. Громаді, п-ні С. Шнурівська від Жін. Секції при Т-ві „Просвіта“, п-ні Ракубовчук від місцевого Відділу КУК-у, д-р М. Антонович від УНО. Наспіли також численні письмени привіти.

Під кінець свята забрала слово п-ні Залізняка. Подякувала за влаштування цього вечора та зясувала присутнім величезні завдання СФУЖО. На закін-

чення п-ні Марія Давидович віддекларувала з великим чуттям і хистом вірш Р. Купчинського „Лісня про Рідну Землю“. На цьому закінчилась святочна програма. У піднесенні розійшлись всі учасники свята, свідомі того, що зложили поклін великій українці.

На потреби СФУЖО зложили присутні 89 дол., які передали до диспозиції ювілятки.

Лідія Лугова

ДАР ЖІНОЦТВА МОНТРЕАЛУ

Ліга Католицьких Жінок	
при парохії св. Михайла	\$10
Т-во ім Лесі Українки	\$10
Доньки України, Відділ	
Союзу Українок Канади	\$ 5
Разом	\$25

Зібрані на ювілею членки і гості доповнили це своїми пожертвами:

По 6 дол. п-ні Довгань, по 5 дол п-ні Веселовська, по 3 дол. п-ні Давидович, Кальба, по 2 дол. пп. д-р Антонович, Паліїв, Барабаш, Чабан, Чайківська, Івасечко, Затурак, Дейнека, Блик, Гриневич, Карпішка, Павлюк, Біловус, Генгало, Дячун, Захаркевич, Лебідь, Переварницька, Кравчук, Казанівська, Баніт, І. Генгало, С. Генгало, Звонко, Гарасимів, Шпилька. По 1.50 — п-ні д-р Ліндфорс. По 1 д. п. Кобилянська, Стечишин, Захарчук, Ракубовчук, Залізняка, Вакулінська, Мельник, Піляк, Шнурівська, Сенишин, Химій, Стецина, Стецишин, Хохлач, Павлівська, Сербин, Чорна. — Разом \$9 дол.

До збірки жіноцтва Монреалу приєдналась Організація Українок Канади пожертвою 25 дол.

Разом вручило жіноцтво Монреалу 139 дол. пані Голові з нагоди її ювілею. Цю суму пані Голова передала на цілі СФУЖО, призначаючи 100 дол. на фонд книжки про вчительок.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1959

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

Toys and Politics

It would seem that nothing is farther removed from politics than a child's toy. Yet facts show that the toy can become a tool in the game of politics.

The August 1958 issue of "Radianska Zinka" (Soviet Woman), a magazine published in Kiev, features an article entitled: "Toys at the Exhibition and in Stores." It is signed by four authors, three of whom are "kindergarten" specialists. The purpose of the article is to reveal the state of the toys supplied by the industries of the Ukrainian SSR. It informs regretfully that in the Ukraine there is a marked lack of rubberballs — the simplest of all toys. The rubber balls used to be manufactured by various rubber products factories but now the Industrial Board of Ukraine has cancelled this branch of production. We find that summer season toys such as hoops and jumping ropes are imported from the Russian Republic. Simple wooden toys (shovels, doll carriages, rakes), once produced by wood-work plants of Ukraine, are now hard to find. For some obscure reason the Board has closed down the wooden toy factory at Bila Cerkva; at the present time these toys are supplied by other satellite republics. To cite one more example: furniture factories have stopped manufacturing doll's house furniture, and these articles are imported from Rostov or Moscow.

But even these "obscure" facts are enough for those who are acquainted with Soviet life to form certain conclusions. The toy industry is transferred beyond Ukraine's boundaries in order to rid the country of one more branch of light industry (consumer's goods). This, considering the state of Soviet transportation,

would spell out a complete scarcity of toys for Ukrainian children.

We are informed that the Ministry of Education of Ukrainian SSR holds a constant exhibition where some 1500 toys are displayed by local industrial companies. The exhibition shows exquisite samples of dolls, clowns, bicycles, and automobiles. Unfortunately these can only be found on exhibition. When parents wish to buy similar toys for their children (samples on display are not for sale) they cannot find them on the market. For the market offers its customers either drab imitations of the samples, or doesn't carry the merchandise at all. As a result the child's esthetic taste fails to develop and his imagination is not stimulated. Scarcity of toys limits the variety of games, and this in turn fails to cultivate a fondness of work in general.

This leads to further conclusions. The toy industry, as every other industry in USSR, puts up a "front" to demonstrate its achievements. The public derives no benefits from the masquerade since display merchandise is not converted into mass produce.

This short but revealing article has managed to lift that piece of Iron Curtain which up to now has been hiding the state of children's toys. We see its pathetic condition and persistent policy of discrimination of the Ukrainian child.

OUTSTANDING YOUNG TALENT OF 1958

OUR LIFE, continuing the custom initiated last year, has announced its intention of nominating the brightest young talent of 1958. In response our Branch press correspondents nominated

candidates who in their opinion had attained greatest prominence in the artistic, professional, or social field of work.

The choice this year fell upon our young poetess, Lesya Chraplyva. She was born in Lwiv during the uncertain interval between the two World Wars. Her early years are marked by the terrible chaos of World War II. Shortly afterwards her family started out on the fateful journey which brought them to the shores of America. Here she completed her education receiving a master's degree in biology.

Lesya Chraplyva began her literary career when yet a young girl. Her poetry vibrates with a deep love of native country; it is standing of nature, particularly effervescent with a tender under the majestic scenery of the Carpathians which she came to know well during her girl scout summer hikes.

Lesya Chraplyva is well known to our Ukrainian youth. She is an enthusiastic "plastunka," Ukrainian for "girl scout." Miss Chraplyva entered Plast's ranks in 1942. For a number of years she worked as press correspondent with different Plast formations and finally became the head of all Ukrainian girl scouts in the U.S.A.

Recently Lesya Chraplyva published a collection of narrative stories titled "Wind from Ukraine." She dedicated these short sketches to all Ukrainian children living in the free world. The book, in its own inimitable style, acquaints its youthful readers with Ukraine's struggle for freedom. These beautiful narratives can not fail to deepen our children's love for their far-away homeland.

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА“
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

A SUCCESSFUL DANCING PARTY

Our big city branches are trying out a new experiment. They have begun sponsoring dancing parties together with fashion shows which model Ukrainian embroidery adapted to the modern dress. These have risen in popularity in a very short time since the Ukrainian women not only embroider well but also treasure this native art. It's true that such dancing parties require extensive preparation. Embroidering is a stretched-out affair involving the selection of a pattern, style, color and of course, the tedious work itself. This, however does not seem to be any problem. If dancing parties are scheduled for autumn, the Ukrainian women start embroidering in the spring!

This October Branch 43 of Philadelphia sponsored such a party. And the results were marvelous! The show included some forty dress and ten blouse models, featuring morning, afternoon, and cocktail apparel and proving once more their owners' unquestionable taste. Beginning with this issue we will present these models to our readers.

CLEVELAND, OHIO

Christmas Eve Supper

The Ukrainian Junior Women's League, Branch 60 of Cleveland, will once again celebrate Christmas Eve Supper in the traditional Ukrainian manner.

Last year the Holy Supper was a tremendous success, therefore the girls decided to observe the blessed holiday annually. As was previously done, each member selects one of the twelve foods eaten on this Holy Night and does the preparation herself. Little did we realize what excellent cooks the Branch had. The table is arranged with the three breads and candle surrounded by straw. After the opening prayer, we all begin to enjoy the delicious meal — that too followed by Ukrainian caroling.

This year Sviaty Večer will be observed January 10 at the home of one of the members. The Ju-

nior League especially looks forward to this day because it helps all of us remember the Ukrainian holiday and how it is observed.

NEWS FROM UNWL'S SCHOLARSHIP FUND

The League's Scholarship Fund, founded in 1944, is available only

From the dancing party of Branch 43 of UNWLA in Philadelphia, Pa. Miss Olenka Litynska in a soft blue tafeta dress with white collar embroidered in Ukrainian design. Dress designed and made by her mother Mrs. Anya Litynska.

to those students who show good marks in their studies. However, the grant cannot exceed the \$100 mark at a single time. Recently Olha Petrova, a co-ed at Rutgers University, New Brunswick, has been awarded this grant.

Olha was born in Kiev, 1940, and came to America together with her mother. She graduated from high school in 1958 and enrolled at the university this fall term for study of French and English. She is the granddaughter of Isydora Borysova, the sister of our greatest poetess, Lesya Ukrainka.

UKRAINIAN DISHES

Rolled Stuffed Veal

4 servings

- 1½ lb. veal steak
- 1 clove garlic (or more, if you really like garlic)
- ½ tsp. salt
- ½ lb. boiled ham
- 4 slices white bread pulled apart, soaked in water, and then squeezed dry
- ¼ tsp. pepper (no salt as the ham is salty enough)
- 1 egg
- 1 onion chopped
- 1 T. fat
- 2 T. fat
- 1 chopped onion
- 1 cup water

Place meat on bread board and pound well until thin enough to roll.

Crush garlic into salt and pat evenly over the flattened veal steak.

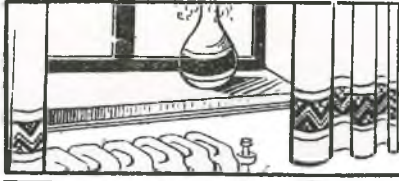
For the Filling:

Brown onion in fat and add to the bread squeezed dry, the whole egg and pepper. Mix and knead into ground ham. Spread this mixture over meat. Roll up tightly and tie in several places. Roll well in flour and place in a very hot pan in which the second amount of fat has been melted and the onion browned. Roast at 400° until meat is well browned. Add the cup of water and reduce heat to 300° Cover and roast 1 hour basting two or three times.

Serve on hot platter covered with the juices from the roasting pan.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

У НАШІЙ ХАТІ

Кулінарне назовництво

Невпорядкованість нашої кулінарної термінології відома нам усім. Це лихо походить від нашої історичної недолі. Україна була поділена між різними чужими державами, і наша побутова мова підпадала під впливи різних чужих мов. Особливо відчутні були впливи польський та російський, що дали найбільше розбіжностей у нашій мові взагалі, а в кулінарній термінології зокрема. Внаслідок цього західні українці кажуть „пательня“, „товщ“, східні — „сковорода“, „жир“. При побутовій зустрічі західні і східні українців на еміграції це приводить часто до прикрих непорозумінь або й просто нерозуміння. Коли взяти, наприклад слово „овочі“, то західній українець зрозуміє його як садовину (яблука, сливи тощо; походить це від польського *owoce*), а східній — як городину (капуста, морква тощо; це походить від російського „овощи“). Таке саме нерозуміння може виникнути при вживанні слова „солонина“: у західних українців це слово означає сало, а в східних — солене м'ясо. На еміграції до цієї, сказати б, „історичної спадщини“ додалися ще й впливи тих мовних середовищ, що в них наші люди поселились — німецького, англійського, еспанського й інших. Тут наші господині здебільшого просто запозичають чужі назви з тієї чи тієї мови, не пробуючи навіть шукати відповідника в рідній мові, хоч вони, може, й є. Але частіше буває так, що в українській мові таких відповідників нема, бо самих таких явищ у нашому побуті на Україні не було (напр. англ. *freezer*).

Таке безладдя можна спостерігати не тільки в розмовній мові наших господинь, а часто й у кулінарних еміграційних виданнях. Кажучи це, ми не робимо закиду нашим працівникам у цій царині, а

тільки констатуємо це як факт. На жаль, і ті кулінарні видання, що приходять до нас тепер з України не допомагають нам у цій справі, бо їхня термінологія здебільшого засмічена москалізмами (маємо на увазі такі видання, як от „Кулінарія“, Київ 1957 р., „Українські страви“, Київ 1958 р.).

Щоб зарадити цьому лихові хоч трохи, ми хотіли б подати читачкам „Нашого життя“ **добір деяких найактуальніших у побуті назв із царини куховарства й харчування**. Зробимо це, скористувавшись почасти тими назвами, що вже є в нашій мові, але не всім відомі, або перекладаючи чужомовні назви. За мірку в цій справі буде в нас нормативний підхід до мовного матеріалу, тобто ми зважатимемо на норми нашої літературної мови, що подає нам певні правила — що з наявних назв треба брати, а що, може, й відкинути як суперечне тим нормам.

Подаємо перші назви з нашого добору. Це будуть західньо-східні паралелізми: „товщ“ — „жир“, „мука“ — „борошно“. Які з них треба вживати, а які відкинути?

Якщо взяти перші два слова, то треба сказати, що ні одно з них неприйнятне для нормативного всеукраїнського вжитку: перше суперечить значенню східно-українських відповідників (вислів „товстий борщ“ звучить, як нісенітниця, бо пов'язується з уявленням пари „товстий-тонкий“), а друге в західньо-українських говорах має значення поживи-здобичі (у Грінченковому словнику: „Качки полетіли на жири“). Але в українській мові ще третє слово з таким самим значінням, як „товщ“ — „жир“ — слово „сить“, і його рос.-укр. словник ВУАН висуває на перше місце. Це слово зручне для вжитку, бо можна сказати „ситий борщ“ (треба відзняти від „ситий“ — поживний), „ситий

кабан“ (але пляма на одязі „масна“, отже, від іншого слова).

Якщо взяти другу пару „мука“ — „борошно“, то треба сказати, перевагу треба віддати другому слову — „борошно“ Воно, поперше, єдиновживане в південно-східному наріччі, що править за основу нашої літературної мови, подруге — яскраво-українське („мука“ є в польській і російській мовах) і потретє, його вже фактично тільки й уживають у літературній мові на Україні. Від нього легко творяться різні форми: „борошенце“, „борошняний“, „борошномельна промисловість“ „уборошнитись“.

В наступному числі „Нашого життя“ подамо розгляд інших слів.
Ч.

ПРИМХИ МОДИ

Здавалося б, що „імператорська лінія“ та „мішок“ завоювали вповні жіночий світ. Тим часом виявляється навпаки — жіночий стан знов прийшов на своє місце, тобто там, де його природа поклала.

Тому й до моди прийшли знов спіднички. Заповідаються дуже широкі пояски до того.

На вечір панують сатина і вельвет. Хоча все ще бачимо делікатні гази і шифони, проте тяжка сатина, брокат чи вельвет, а до того ще й гаптовані, надають жіночій постаті певної пишності. Вечірні плащі роблять тепер у різних кольорах, але так, щоб гармонізували чи контрастували з сукнею.

В загальному всі креслярі моди стараються жінці привернути жіночість. Мужеськість хай лишиться при мужчинах; жінці вистачить бути жінкою!

Віра Ке

ЧАС ТО ГРОШІ!

Два рази дає, хто скоро дає!

Українське помешкання

Ми цікавилися заходами української жінки в улаштуванні свого дома певного вогнища. Який вигляд прибрало воно в новій країні? Чи нагадує воно своїми прикметами ті затишні наші домівки на рідних землях?

Наш заклик зустрів прихильний відгук. Перший опис подала п-ні Софія Скрипник із Ріджайни. Вона змагала до того, щоб створити модерне мешкання з українською атмосферою. Тому, що українські вишивки багаті у спілі кольори, тому меблі підбрала модерні, але нейтральних відтінків. У вітальні устаткування і килим у піскових тонах. До того стіни брудно-жовтої або золотистої краски. Навіть фортеп'яні — ясні, щоб давав монотонне тло для ярих вишивок. На каналі вишивані подушки, а на столиках серветки. На фортеп'яні старий рушник, вишитий яворівською.

У ідальні вікна застелені вишиваними завісками. Це важкі драперії з грубого, сірого полотна, як подано на рисунку. Широкий яворівський взір уміщений у висоті підвіконня. Вузкий взірець ще раз повторений вище, як також викінчує край поперечниці. Завіска підшита батистом тієї самої краски, що й полотно.

Окрім тих завісок у ідальні є різьблений хрест із вишневого дерева і керамічний гуцул на дереві (виконання мистця Коваля

Вінніпегу). На столі керамічна ваза, а всюди розставлені кера-

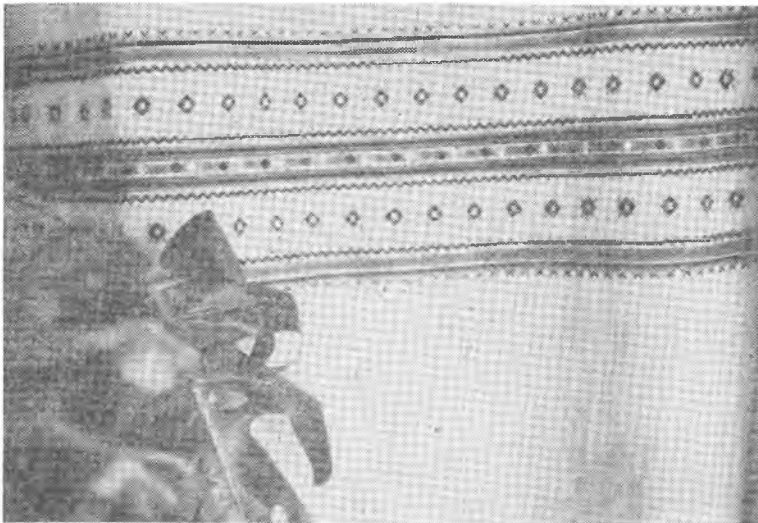

Із мешкання п-ва Скрипників у Ріджайні: Вишивана завіска на вікні.

In Ukrainian homes: An embroidered curtain from coarse linen in the home of Mrs. Sophie Skrypnuk, in Regina, Sask.

мічні попелючки. Про відтінок устаткування у ідальні п-ні Скрипник не пише. Годилось би темно оріхове.

Отак пізнали ми заходи дбайливої молоді господині. Прохаємо й інших надсилати свої світлинки! При світленні треба дбати про добре світло в кімнаті. Також пам'ятати, щоб на світлинці не було багато зайвих дрібниць, що не дозволяють розглянутись у цілості.

Взір завіски у природній величині.
The embroidery in its natural size.

КІМНАТНІ РОСЛИНИ ЗИМОЮ

Рослина так як чоловік і звірина виростає, старіється й гине. Під час цього потребує: поживи, світла, повітря, тепла і води. Тому місце кімнатних рослин дуже важке. Квіти, що не зносять прямого сонячного проміння, не ставимо у вікнах, звернених до півдня, а рослин тропіків у холодній кімнаті. Не сміємо ставити вазонку там, де він найбільше нам підходив би, але в те місце, де та рослина може найкраще рости. По перше мусимо знати, чи дана рослина потребує теплого, чи холодного місця. Відповідне місце є рішальне для її доброго розвитку. Задля короткого дня і слабшого наświetлення зима є для рослин порою слабшого росту. Зимом ми менше підливаемо, слабо угноємо, рідко оприскуємо, і то лиш передполуднем, щоб ще за дня рослина обісхла.

Кімнатна рослина потребує світла. Для більшості рослин, найкраще місце все є коло вікна, однак слід оберегати її від прямого сонця, спускаючи стори, затягаючи завіски тощо. Деякі рослини як: аспідистра, папороті, аралія, плющ, глоксія, філодендрони, традесканція можуть добре розвиватись у тіні, але й вони зимом не можуть бути зовсім без сонячного світла.

Кожна рослина потребує повітря, а в наших кімнатах отоплюваних форнесом, є звичайно за гарячо і за сухо. Впускаючи свіже повітря пам'ятаймо, що всі рослини не зносять протягу. Також наглі зміни температури в кімнаті є небажані. Сухе повітря в кімнаті і пилок шкодять рослинам. В природі рання роса і дощ рослину все обмивають, а в кімнаті мусимо їм допомогти, оприскуючи або обмиваючи листя. Також стараємось, щоб рослини не стояли надто близько калорифера. До оприскування вживаємо ручного оприскувача, що розпилює воду наче мряку. При т.м вважаємо, щоб оросити листя також зі споду. Вода до оприскування мусить мати кімнатну температуру, ніколи зимна! Що тепліше і сухіше в кімнаті, то частіше оприскуємо. Обмиваємо листя бавовняною, м'якою стирочкою. Потребують цього великолісті: філодендрони й фікуси.

Про підливання кімнатних ро-

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАНА СКАТЕРТЬ

Святочні прийняття пригадали нам знов потребу вишиваної ска-

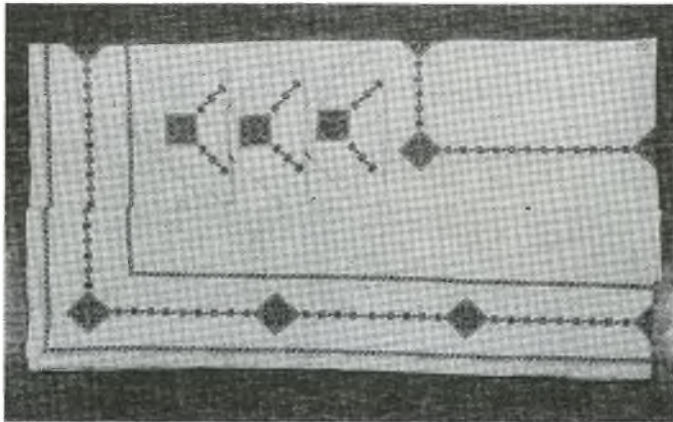
терті. Така повинна бути в кожній українській хаті! Ось зразок не-трудної вишивки, яка гарно при-

крашує полотно, а разом із тим святковий стіл.

Матеріал: тонке полотно або панаме. Скатерть обведена рубцем.

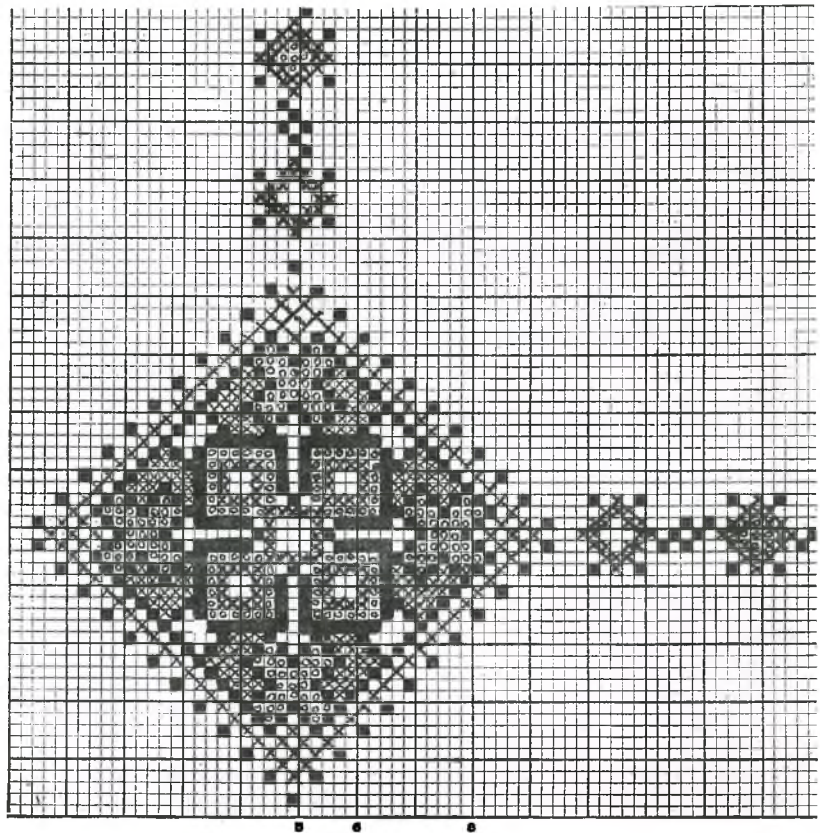
Чотирикутний мотив уміщений по рогах і біжить здовж краю скатерті, полученний вузьким мотивом. Також по середині стола вимірений поздовжний чотирикутник у такий самий спосіб, лиш чотирикутні мотиви розміщені тут рідше.

На серветках мотиви уміщені рівні.

слин писав я вже, згадаю коротко. Кожна кімнатна рослина конечно потребує води, але й кожна має свої власні вимоги. Залежить від місця, росту, тепла, а навіть величини вазонка. Памятаймо, що кімнатні рослини мусять бути підливані лиш тоді, коли вони цієї води потребують. У підставках вазонків не сміє застоюватись вода, хіба у тих рослин, що цього вимагають, як напр. циперус. Надмір води заквашує землю і коріння від того хворіє. Коли листя у рослин звисає, це ознака, що рослина потребує води. Що тепліше у кімнаті, то запотребування води є більше. Деколи земля під рослиною так висохне, що не приймає води. Тоді занурюємо вазонку у воду, поки її не натягне. Дуже важне є не вживати води просто з водотягу, а підливати лиш встояною водою, що має кімнатну температуру.

Роман Коциж

ГУЦУЛЬСЬКИЙ ВЗІР

Чотирикутний мотив вишиваний хрестиками у красках чорній, чер-

воній ч. 321, жовтій ч. 742 і зеленій ч. 905.

Крученики з гречаною кашою

Потрібно:

- 2 ф яловичини (волового мяса)
- пів горнятка гречаних крупів
- кілька сушених грибів
- 1 яйце
- 2 ложки масла
- 1 ложка борошна (муки)
- ¼ склянки сметани
- 1 цибуля
- петрушка й морква (по одній)
- 1 лавровий листок
- 3 ф картоплі
- 2 ложки масла для смаження картоплі

Зварити гриби і дрібно посікти. Ясно обсмажити січену цибулю й половину її вимішати з грибами. Зварити розсіпчасту кашу, вимішати з грибами і твердо звареним, січеним яйцем.

Мясо почистити від сухожилля, нарізати пластинками, злегка побити сікачем, наложити на кожен приготовленої каші і згорнути трубкою. Обв'язати білою ниткою і смажити на гарячому маслі, аж будуть рум'яні. Тоді покласти до ринки, додати лаврового листка й другу половину підсмаженої цибулі, залити відваром із грибів та тушкувати (душити) під покришкою аж будуть готові. Зняти нитки.

Окремо зладити засмажку з борошна (муки) на маслі, розвести соком з-під кручеників і сметаною та заварити. Полляти готові крученики тією підливою.

Подавати зі смаженою картоплею.

Пампушки з часником

Потрібно:

- 3 горнятка муки
- 1 ложка цукру
- 4 унції дріжджів
- 1 ложка оливи
- ½ склянки води

На підливу:

- 2-3 головки часнику
- трохи води й соняшникової олії

Розчинити в теплій воді дріжджі, цукор, сіль, а потім замісити тісто з ¼ частини муки. Дати йому ви-

рости. Потім додати решту муки, оливу, добре вимісити і знов дати підійти. З готового тіста витачати чотирикутники, надати їм форму булочок, дати вирости і спекти в печі.

Окремо зладити часникову підливу. Почистити часник, потовкти у ступці, підливаючи потрохи води, змішати з соняшниковою олією й трохи посолити. Перед тим, як подати пампушки на стіл, полляти пампушки цією підливою.

Швейцарські коржики

Потрібно:

- 4 унції чеколяди
- 4 унції ліскових оріхів
- 4 унції міддалів
- 7 ложок цукру-мучки
- 1-2 чарки руму
- 2 білка

Помастити бляху і висипати мукою. Втерти на терці чеколяду. Оріхи й міддали вимити в воді, висушити на блясі і прирум'янивши, змолоти на машинці. Все висипати до посудини, додати цукор-мучку, вимішати разом, а вкінці додати шум із білків і рум. З того постане дещо липка маса. Одначе її можна добре розтачати, коли стільницею і тісто посипати мілким цукром. Тачати скоро і не тонше, як на ½ інча. Вирізувати з того довільні форми і пекти, а радше сушити в негарячій печі. По спеченні повинні бути в середині м'які.

Понч на Малакчин вечір

Потрібно:

- 2 горнятка запареного чаю
- 1 цитрина (шкірка і сік)
- 1 літра білого вина
- ¼ літри руму
- 1½ горнятка цукру

До літнього чаю вкинути тоненько обібрану шкірку з цитрини. По п'яти хвилинах зцідити чай до відповідної посудини, додати вино, сок із цитрини, цукор, замішати і все те коротко заварити. Коли понч дещо прохолоне, вляти рум і перед поданням кілька разів замішати. Подавати гарячий.

Маковий торт

Потрібно на коржі:

- 1½ склянки маку
- 8 яєць
- 1 горнятко цукру
- 1 ложка тертої булки
- ванілії, або цитринової шкірки

На начинку:

- 1 склянка молока
- 2 повні ложки борошна (муки)
- ½ горнятка масла
- ¼ горнятка цукру
- 10 гірких міддалів
- 1 чарка руму

На склицю:

- 1 горнятко цукру-мучки
- 3 ложки цитринового соку

Мак всипати до киплячої води. По кількох годинах зцідити воду, мак висипати на ситко, виложене стирочкою. Коли вода за ніч стече, змолоти мак тричі на м'ясорубці. Тортівницю вимастити маслом і посипати мукою. Жовтка втерти з цукром на пухку масу, додати мак, ванілію або цитринову шкірку й сполучити все те разом. Потім висипати шум із білків, посипати зверху тертою булкою і все те разом коротко й легко вимішати. Висипати до тортівниці і пекти при середній температурі. Коли вже готове, відділити ножем край торта від тортівниці, по хвилині вийняти торт, а коли зовсім прохолоне, зняти з тортівниці й переложити.

Начинка. Борошно (муку) висипати до посуду, в якій будемо варити крем. Доливати потрохи молока, розтирати борошно (муку) так, щоб не було грудок. Поставити на легкий вогонь і мішаючи заварити густий крем. Відставити з кухні й мішати далі, аж доки не вистигне, щоб на поверхні не творилася шкаралупка. Окремо втерти масло на шум, додати цукор і далі втирати. Потім втираючи, додавати по ложці холодного крему, а вкінці змелені міддали й рум. Переложити холодні коржі, покрити склицею і прибрати міддалами.

Склиця. Цукор розтирати з цитриним соком так довго, аж постане гладка маса.

Заввага: Макові торти скоро псуються, отже треба його зараз зужити.

У ЧОМУ НЕСТИ ТОРТ?

При подарунках маємо клопіт із тортом. У чому занести його? Звичайно обходиться коробкою, яку треба спеціально пошукати. Чи не краще придбати спеціальний тортівник з алюмінію? Тепер виробляють круглі й чотирикутні, з накривкою. В них можна також вдома зберігати торт. Коштує 7 дол.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1959

ПРИВІТ НА РІЗДВО

У Свят-Вечір з неба ангелик злетів,
Той найвеселіший з-поміж ангелат,
В Галиній кімнатці на ялинку сів
І сказав до Галі:

„Веселеньких свят!“

Р.

В РІЗДВЯНУ НІЧ

Різдвяна Ніч. Золотосяйні
Зірки звіщають з височин:
„У Вифлеємській вбогій стайні
Родився цю ніч Божий Син“.

Гудуть дерева про те саме,
Шумлять моря, тремтить земля,
І хори діток колядками
Вігають-славлять Немовля.

О. Кобець

„Ой, матусенько, скажи,
Де наша Україна?“

— Там, де вітер у степу,
Там, де небо синє,
Там, де хати у снігу
Кожну ніч Різдвяну,
А на покутті узвар
І кутя медяна.
Де співають колядок,
Славлять Бога-Сина,
І де згадують і нас —
Там наша Україна.

К. Перелісна

СНІГОВА БАБА

— Ну-те, хто з вас там бистріший?
То ідіть в садок скоріше!
Купи снігу там лежать,
„Бабу“ треба нам скачати! —

Хлопці поклик підхопили,
Бабу з снігу враз зліпили;
Очі з вугілля всадили,
Рот із буряка зробили.

От так „баба“! — Молодці!
Ну, дивуйтесь горобці!

Олена Пчілка

Свято для пташат

У нас на Україні є гарний звичай. У навечірря Різдва Христового господарі йдуть до стайні відвідувати своїх вірних помішників у господарстві, без яких тяжко було б жити та удержувати родину.

Господарі уділяють всім звірятам особливу увагу. Погладять коней, корову, псів на господарстві. Заглянуть у кожний куток: до свиней, овець і курочок. До всіх скажуть добре слово, дадуть додаткову порцію поживи і лиш після того йдуть до хати і сідають до святої вечері.

На півночі, в Швеції й Норвегії, є також добрий звичай на Різдво підготовувати маленьких пташат, які залишилися зимувати. Вони теж є помішниками в кожному господарстві.

Вже давно відомо, що наприклад маленька Сіра Мухоловка за

день до свого гніздечка приносить понад 500 різних комах, шкідників садку, поля чи городу. Всім відомі синички, що винищують дуже багато різних комах, а особливо волохатих гусениць. Жовни і дятлі видобувають за день з-під кори дерев пересічно понад 300 штук різних короїдів. Визначними нашими помішниками є також ластівки, шпаки та всі інші дрібні птахи.

От для цих власне пташат шведи і норвежці роблять свято Різдва в той спосіб, що господарі настромлюють сніп жита, пшениці чи конопель на ялицю чи інше дерево, на краю села, щоб їх маленькі помішники в господарстві могли поживитися та прославляти народження Христа.

Дорогі діти! Надходить зима. Не пожалуйте труду і збирайте щодня крихти хліба зі стола, покрайте дрібненько скоринку хліба та

Господарі уділяють усім звірятам особливу увагу.

Свято маленької ялинки

У лісі росла маленька ялинка. Серед своїх братів і сестер вона була найменша. Часто нарікала на свою долю та заздрала другим більшим деревцям, хоч сама була дуже гарна, пушиста, зелена, а гилля в неї було широке, густе й розлоге.

Сьогодні вона дуже нудьгувала й сумувала. Її сестрички та братички поїхали до людей. Там тепер велике свято. Кожного року на це свято люди забирають з лісу багато ялинок, ставлять їх у себе в хаті, прикрашають зірками, різними ласощами, горішками, засвічують на них свічки. Діти збираються навкруги них, співають, танцюють. Це дуже цікаво й весело. Про це все вже дуже давно ялинці розповіла стара бабуся-сосна. Та не взяли маленької ялинки люди. Ось чому вона сьогодні сумувала та все в лісі здавалось їй немилим. Іноді хоч кусок блакитного неба та сонечко вона бачила між верхів'ям старих дерев, серед яких росла, але сьогодні небо було сіре, похмуре та цілий день падав густий сніг. Він засипав увесь ліс та вдягнув ялинку в блискучу білу суконку. Ялинка стояла самотня й сумна та тихенько зітхала.

— Ну, чого ти сумуєш? — зашуміла стара бабуся-сосна. — Бачиш, як убрав тебе сніжок, а прийде ніч, засяють зорі, місяць пошле свій срібний промінь, то ще краща станеш. Сніг вже перестав йти. Буде гарна ніч. Стій та слухай, бо в небі нині янголи співають.

Ялинка схилила свою головку та мовчала. Настала тиша, на землю спадала ніч. Засвітилися зорі, виплив місяць. Стало видно кожний кущик, кожну гілочку, як вдень.

Раптом щось зашелестіло, затріщало сухе гилля, майнула чиясь тінь. Ялинка побачила коло себе

рештки мяса, що зісталися по їдженні і покладіть на дощинку десь далеко від хати, або хоч би за вікно. Хай ті маленькі пташатка в сніговії та морози матимуть потіху від вашого доброго серця. А на Різдво Христове, особливо їх гарно підгодуйте!

Ваш Вуйко Квак

маленького зайчика. Він тремтів від холоду, а на очах у нього брилильозли.

— Що ти тут робиш, зайчику, чом вийшов із нори? — запитала його ялинка.

— Дуже голодний, їсти нічого, а тут все сніг засипав. Я забіг далеко, боюсь вертатись до нори, бо лис може мене зловити.

— Ходи до мене під мої гілки, там тобі буде тепліше. Може там

Ось, бачиш, будеш тут, у лісі, святкувати.

знайдеш собі листя чи травичку, бо сніг туди не досягнув. Не плач, зайчику, будемо разом святкувати, янголів співи слухати — сказала ялинка. Вона вже більше не сумувала, бо цієї ночі не буде сама. І дійсно, її густі пушисті гілки добре захистили зайчика від холоду. Коло самого стовбура він знайшов трохи листя й трави, якими заспокоїв свій голод. Це побачила стара бабуся-сосна та сказала привітно до зайчика.

— Ось бачиш, будеш і ти тут з нами, в лісі святкувати. Тільки, ти зайчику, даремне думаєш, що лисичка тебе скривдить сьогодні. Цієї ночі всі звірі й птахи святкують і ніодна тварина не кривдить другої, чуєш? Он у небі янголи вже співають.

І дійсно, з неба лився чудовий спів:

„Хвала на небі Богові
І на землі спокій . . .“

Так стало добре й радісно ялинці. Вона вже не нарікала на свої широкі, розлогі гілки та на те, що виросла маленька...

Грудень 1958 р.

Н. Наркевич

РОЗУМНИЙ ПЕСИК

Всі знаємо, що між псами й котами немає дружби. Через те котам важко доводиться на селі чи на фермі. Бояться вони псів і по містах. Однак буває не раз інакше. Правда, рідко зустрічається, щоб між псом і котом була дружба, згода і любов. Але буває. От наприклад, в одному місті, в нас в Америці, є пес „Перкі“. Живе він при школі, де працює одинадцять вчителюк. Всі вони полюбили Перкі і видали йому якнайкраще свідоцтво за те, що він не тільки живе у згоді з котами, але й не гавкає без причини на людей, що приходять до школи й привозять хліб, молоко тощо.

Цей пес притримується порядку. Він не розгрибує грядок із квітами і не бігає навпростець по них, лиш по доріжках. Він ще досить молодий, але розумний і йому дивуються всі ті, що відвідують школу. Вночі, коли школу замикають, пес Перкі якимось міняється: стає менш привітний і не допускає до школи нікого, крім своїх господарів. Він не візьме ні від кого шматка страви й вірно береже добро своєї школи.

Такого пса варто тримати й опікуватись ним.

Вуйко Квак

В МЕТЕЛИЦЮ

Питаю мами: чи було,
Щоб так снігами занесло
Стежки, дороги і хати,
Що й саночок не потягти?

І каже мама: „Ой, було,
Ой, не раз мело-мело,
Що ні з хати, ні до хати
Ні проїхати, ні пройти . . .“

Та ми брались за лопати,
Щоб доріжки прогрібати —
Із засніженої хати
Видиратись у світи!“

О. Кобець

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Вашій приятельці —

це ПЕРЕДПЛАТА

„НАШОГО ЖИТТЯ“!

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1959

Різдвяний сезон, освячений час року. Це є період святкування, але теж і час перевірки нашого думання. Ми не можемо відсунути на бік думок про тяжкі переживання наших рідних там вдома за морем, чи тих у холоднім Сибірі. Різдво — надія християнської людини, вказує, що надія без діл є мертва. Приготуймося для перегляду своїх думок і діл, щоб ми почали новий рік з ясною думкою, чистим серцем і постановою віддати себе як найбільше і найкорисніше для свого народу і організації СУА.

VI. Конгрес Українського Конгресового Комітету відбудеться дня 21 і 22 лютого ц. р. у Вашингтоні. Всі Відділи СУА, що впродовж останнього звітного часу (три роки) були членом УККА та заплатили вкладку, можуть у ньому взяти участь. Делегатка Відділу теж мусить бути платником Укр. Нац. Фонду за той час. Поблизькі Відділи повинні вислати делегаток, щоб проявити нашу участь у Конгресі українців у ЗДА.

Контроля книг, яку переводить Контр. Комісія перед річними зборами кожного Відділу, повинна переглянути не тільки приходіві й розходові прилоги, але також перевірити, чи Відділ вирівняв свої зобов'язання до Централі. Тільки тоді можемо вважати господарку Відділу правильною. Бо найперш треба подбати про завдання власної організації, а шойно потім жертвувати на інші цілі.

Олена Лотоцька, Голова СУА

Недавній вечір жінок-письмениць у Нью Йорку звернув нашу увагу на цих подвижниць нашої культури. Маємо в них поважну силу, що, як сказала Олександра Животко, двигает тягар українського літературного процесу на чужині. Ми повинні бути горді на те! І вказувати це вдоволення не лиш словами, а й ділом, закупаючи їх книжки для нашої бібліотеки.

Перед-Різдвяна пора — це час закупів і несподіванок. Обдаруємо своїх і чужих. Чи не повинні ми застановитись над подарунками? Підбираючи такі, що можуть свідчити про нашу культуру. Книжка, кераміка, вишивка — цим можемо порадувати чужинця і збагатити також українську хату.

На переломі лютого й березня влаштуємо Свято Жінки-Героїні. Воно стало в нас уже традиційним святом цілої громади і що найважливіше — об'єднує у спільному поклоні все українське жіноцтво. У лютому ц. р. вшануємо 35-ліття мученичої смерті бл. п. Ольги Басараб. Нехай вона стане цього року центральною постаттю наших святкувань! Не забудемо й інших жінок, що поклали своє життя на жертівнику Батьківщини. Але її постать була однією з перших і показала шлях багатьом іншим.

Наталія Чапленко
Культ.-осв. референтка СУА

ДО ВІДДІЛІВ СУА

Представниці (делегатки) Відділів СУА у місцевих Філіях УККА постарайтесь про те, щоб їхні Відділи СУА вплатили своєчасно свою вкладку до УККА та допомогли у збірці Національного Датку у своїй місцевості.

Олена Лотоцька Голова СУА
Містоголова УККА

УВАГА! ПРЕСОВІ РЕФЕРЕНТКИ!

Збираючи передплати на сходах Відділу звертайте ласкаво увагу на те, що в 1959 році річна передплата підвищена до 4 дол. Зріст цін паперу і поштових оплат приневолити нас до такої підвишки.

Адміністрація „Нашого Життя“

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 21. листопада до 20. грудня 1958

Річна вкладка і Організаційний Фонд:

Від.	16 Мінеаполіс	—	5.00
	17 Маямі	20.00	5.00
	22 Шикаго	20.00	5.00
	32 Ст. Луїс	20.00	5.00
	38 Ленсінг	20.00	—
	42 Філадельфія	20.00	5.00
	54 Вільмінгтон чарт.	5.00	—
	55 Лос Енджелес	20.00	5.00
	66 Нью Гейвен	—	5.00
	67 Перт Амбой	20.00	5.00

Фонд Централі і вкладка до СФУЖО:

Від.	7 Акрон	34.00	5.00
	13 Честер	31.00	4.65
	16 Мінеаполіс	49.00	8.00
	17 Маямі	33.00	4.95
	22 Шикаго	86.00	13.00
	32 Ст. Луїс	11.00	1.65
	34 Коговс	25.00	3.75
	38 Ленсінг	9.00	1.35
	42 Філадельфія	15.00	3.30
	64 Нью Йорк	67.00	25.00
	66 Нью Гейвен	20.00	3.00
	67 Перт Амбой	14.00	2.10
	70 Пассейк	40.00	6.15

Фонд Резервовий і Конвенційний:

Від.	7 Акрон	10.00	5.00
	16 Мінеаполіс	10.00	5.00
	17 Маямі	10.00	5.00
	22 Шикаго	20.00	5.00
	32 Ст. Луїс	10.00	10.00
	36 Шикаго	—	5.00
	38 Ленсінг	—	5.00
	42 Філадельфія	10.00	5.00
	55 Лос Енджелес	—	5.00
	67 Перт Амбой	10.00	5.00
	70 Пассейк	10.00	—

На Дім СУА — Цеголки:

Від.	10 Філадельфія	20.00
	12 Шикаго	5.00
	13 Честер	26.00
	22 Шикаго	100.00
	42 Філадельфія	18.00
	45 Манчестер	25.00
	69 Лорейн	50.00

Пресовий Фонд Н. Ж.:

Від.	16 Мінеаполіс	15.00
	27 Питсбург, збірка на похороні бл. п. І. Луцької	10.00
	45 Манчестер	10.00
„	55 Лос Енджелес	5.00
„	64 Нью Йорк	25.00
„	67 Коговс	5.00
„	69 Лорейн	15.00
„	70 Пассейк	20.00

С. Іваницька, Філад., збірка на похороні бл. п. Ірени Волянської 32.00

Із Окружних Зїздів

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

Перший раз на нашому терені відбувся Окружний Зїзд (нашій Окр. Раді всього один рік життя) і вдалося згуртувати всі шість чи сім Відділів СУА. Присутніх делегаток (гостей було мало, бо й не всі знали, що прпявність їх побажана) було понад 50.

Велике значення мала приваєність представниці Централі п-ні Марії Білякової. Її громадське вироблення, її такт і всестороннє ознайомлення зі справами організаційно-жіночими імпонувала і підшептувала думку „Господи, чому ми такі стиснені на своєму подвірку, а такі таланти не мають змоги просякнути далше й вище!“ При тому давні львовянки впали при зустрічі собі в обійми, а може й прослезнились!

І. Мерещак, Детройт	10.25
Марія Мальована, Ленсінг	5.00
Віра Бручковська, Солт Ст. Марі	5.00
Я. Гудзяк, Сиракюз	3.00
І. Рубич, Сиракюз	3.00
Д-р Е. Єржківська, Сиракюз	2.00
Зеновія Левицька, Шикаго	2.00
Лідія Кучерська, Бруклін	2.00
О. Харамбура, Рочестер	2.00
Параск. Боднарчук, Шикаго	1.00
Ольга Балабан, Бруклін	1.00
К. Котик, Джерзі Ситі	1.00
Марія Фединяк, Шикаго	1.00
Стефанія Бернадин, Філадельфія	1.00
Ірена Левицька, Детройт	1.00
Фонд Мати й Дитина:	
Від. 13 Честер	5.00
19 Амстердам	31.00
22 Шикаго	78.00
27 Питсбург (збірка на похороні бл. п. І. Луцької)	16.75
28 Ньюарк	99.00
33 Клівленд	98.00
43 Філадельфія	10.00
47 Рочестер	66.00
55 Лос Енджелес	5.00
57 Ютика	45.00
64 Нью Йорк	120.00
66 Нью Гейвен	44.00
„ 70 Пассейк	15.00
Панство Сиротюки, Риджвуд	25.00
Лідія Придаткевич, Меррей	3.00
„Фонд 500“	
Від. 16 Міннеаполіс	5.00
3 подякою,	
А. КУЛЬЧИЦЬКА, фін. секр.	
А. СИВУЛЯК, касієр	

Організаційний реферат п-ні М. Білякової був не лиш вичерпний, але такий живий, так промовляв до душі, що коли б нас було більше присутніх, то певно й охочих до праці знайшлось би більше, — бо мільони не лиш у доллярах мають силу, але в кількості зорганізованих людей, у тому випадку жінок!

Президія Зїзду пп. Вовк і Мураль проводили вміло. Та 33 Відділові прикро було слухати про „довгі вакації“ в порівнянні до загальної його діяльності, а й делегаток мав він найбільше.

Миле враження зробив звіт п-ні О. Шіпки, голови молодечого Відділу, що підкреслював любов і зацікавлення до країни свого походження і бажав співпраці з новоприбулим молодим жіноцтвом. Може воно було б вказане, бо одні від одних чогось навчилися би. Був ще реферат секретарки 33 Відділу на виховні теми, що його прийнято зі зрозумінням. Говорили присутні (перед полуднем я була неprisутня, бо вчу кожної суботи на курсах українознавства), що з праздивою радістю придивлялись і прислухувались виступам дівчорі із садку. Кільканадцяттеро дітей у народніх строях деклямували, співали й танцювали, наявно доказуючи піклування 33 Відділу, з виховною референткою і добровільною молоденькою музикою-скрипалькою на чолі. Велика подяка всім, а голововно батькам, що доложили всіх старань в уладженні цієї маленької, приємної, а такої бадьорої імпрези.

Гарно вивязались членки Відділів з гостини. При смачнім обіді скоро проминула обідова гутірка. По виборі нової Управи Скр. Ради, яка з малими відхиленнями складається з давніх членів, з вдоволенням успішно проведених зборів товариство розійшлося. Всі є тієї думки, що Окружні Ради є корисною установою й коли вони у дальшому розвинуться, тоді праця у Відділах буде більш здисциплінована й корисна.

І. Скопляк
пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Приготування до Окр. Зїзду почались у нас уже в червні 1958 р., коли то оформили ми проводи комісії. І так організаційну очолила п-ні А. Во-

кер, будови Дому СУА в Дітройті п-ні О. Шустер, співпраці Окр. Ради з Відділами п-ні Д. Бойчук, суспільної опіки п-ні А. Біловус і проектів на Конвенцію п-ні О. Климишин. Ті голови комісій накреслили свої провідні думки, дібрали до комісії відпоручниць усіх Відділів і в вересні відбули свої наради! На день 26. жовтня комісії були готові зі своїм матеріалом.

З огляду на те, що на Зїзд Окр. Ради мала приїхати до Дітройту голова Централі СУА п-ні Олена Лотоцька, вирішили ми використати цю нагоду та ввечері перед Зїздом зорганізували ми зустріч із громадянством нашого міста. Зустріч зі висліді мала запізнати голову нашої Централі з тереном, на яким приходить зорганізованому в СУА жіноцтву працювати, а також дати образ нашої праці перед громадянством Дітройту.

Зустріч відбулася дня 25. жовтня 1958 у новій парохіяльній школі. Вправді переважало жіноцтво і це власне вчить нас, яку то ми робимо помилку, коли на заклик усіх громадських і організацій, ми все готові служити і допомагати їм у їхній власне праці. Цю нашу готовість служіння усім справам громади підкреслили у своєму привітанні п. Гайда, делегат Федератції Українців стейту Мишиген. О. парох д-р Кнап подякував жіноцтву за співпрацю, яка дає знамениті висліди. Думаю, що багато з нас по тій зустрічі прийшло до переконання, що якби ми присвятили більше уваги скріпленню нашої організації внутрі, то змусили б громадянство більше числитись із нашим існуванням.

Приїзд п-ні О. Лотоцької попередила згадка у місцевому англословному часописі „Де Ситизен“, де навіть по зустрічі появилась світлина, яку тут подаємо.

Окр. Зїзд у Дітройті набирає щораз більше популярности серед загалу жіноцтва. А це тим більше, коли то він так, як цього року переминівся у „малу конвенцію“, на якій вибрано провід Окр. Ради. Зїздом проводила вміло п-ні П. Будзол, а в почесній президії сиділа голова Централі п-ні О. Лотоцька. Доповіді комісій внесли багато нового матеріалу та нових проектів праці, як також вказали дорогу, кудю повинна йти праця Відділів.

Звітова комісія в особах пп. М. Слюсарчук і Я. Скасків, яка працювала під

час Зізду, переглядаючи письмові звіти Відділів — дала живу картину, чим живуть і як працюють Відділи та характеристику тієї праці. І так побачили ми, що є Відділи, які ведуть працю в одному тільки напрямі, дарма, що наше життя таке многогранне. Другі Відділи знов виказують різні нові почини.

Кінцева точка у програмі Зізду, а саме вибір нової управи Окр. Ради, не була легка до розв'язання. Треба взяти до уваги, що на Зізді були жінки, які вже займають різні пости у своїх Відділах чи інших організаціях, а при структурі американського життя, коли то майже кожна жінка ще працює поза домом фахово, чи тільки заробітково — набирання на себе ще однієї громадської відповідальності — являється неабиякою проблемою. Але по довгій і добрій праці номінаційної комісії під проводом п-ні А. Вокер, вибрали ми провід із панею Черибою, як головою Окр. Ради.

Приємним моментом нашого Зізду було проголошення почесною головою Окр. Ради заслуженої членки СУА п-ні Марії Слюсарчук, яка зі зворушенням це прийняла.

Окр. Зізд закінчено спільною вечерею.

Першим проявом життя нової Управи було влаштування ювілею громадської праці почесної голови. Це відбулось дня 6. грудня у дуже приємній атмосфері. На ювілей прибули делегатки всіх Відділів СУА у Дітроїті та запрошені гості. Приємно було повитати серед нас голову Централі Укр. Зол. Хреста п-ню Марію Квітковську, яка привітала ювілятку.

Програма ювілейної вечірки складалась із привітів поодиноких Відділів та гостей, відчитанням письменних привітів співробітниць у громадській праці на рідних землях (пп. Олесницька та Ольга Рубчак), відчитання спомину ювілятки про громадську працю та вручення памяткових дарунків. П-ні Слюсарчук відповідала своїм знанням способом, яка все загальні справи ставить перед свої особисті. У милому й веселому настрою при каві й солодкому закінчили ми ювілей 40-ліття громадської праці членки СУА.

Дарія Бойчук

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Подяка Окр. Ради

Як і давнішими роками, так і тепер Окружна Рада СУА у Філадельфії причинилась до виступу української гру-

З нагоди Окр. Зізду СУА п-ні Олена Лотоцька відвідала Дітроїт. На світлині вітає п-ню Лотоцьку п-ні Павліна Будзол, містоголова СУА. У глибині п-ні А. Вокер, стипендійна референтка СУА.

During her last visit in Detroit, Mich., the President of UNWLA Mrs. Helen Lototsky was greeted by Mrs. Pauline Budzol, the Vice-president of UNWLA. Beside them on the picture is Mrs. Anastasia Volker, our Scholarship Chairman.

пи на міжнародньому фестивалі. Ми перебрали не тільки харчевий відділ, але хором 10 Відділу ми причинились поважно до успіху нашої програми.

Мушу ствердити, що цього року наша праця на фестивалі йшла набагато справніше. Різниця між давніми й новоприбулими вже затираються і всі розуміють, що для повного успіху повинні об'єднатись обі групи до праці. І справді, всі наші Відділи, а саме — 10, 20, 42, 43, 46 і 48 вложили багато зусиль у те, щоб наш харчевий відділ себе гарно проявив. Смачні страви, дбайливий дижур і умірковані ціни знаходили признание Інтернаціонального Інституту.

Тому я, як голова Окр. Ради, хоч на цьому місці щиро подякувати всім членкам СУА, що вложили стільки праці в це діло. Зокрема хочу подякувати п-ні Ірині Чумовій, диригентці нашого хору і п-ві Тедові Тирстлікові, що погодився привезти з Честеру свою танкову групу.

Анна Сивуляк
голова Окр. Ради СУА
у Філадельфії

Комплет „Громадянки“ (7 чисел) коштує 1 дол.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Новосілля членки 4 Відділу

В літі 1958 р. членки Демократичного Клубу, 4 Відділу СУА відвідали п-во Сиротюків в їх новій хаті у Риджвуді, Н. Дж. П-ні Таня Сиротюк є членкою цього Відділу. П-во Сиротюки були зворушені відвідами і прийняли гостей смачним обідом. Під час обіду гості складали щирі побажання. Замість подяки п-во Сиротюки пожертвували 25 дол. на закуп шкільних книжок для школи українознавства у Мюнхені-місті. Щире Спасибі-
Членка 4 Відділу СУА

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Андріївський вечір 10 Відділу

Наш Відділ у парохії св. Миколая має щасливу руку. Не тільки стягнув у свої ряди цінні мистецькі сили, але завдяки їм скріплює мистецьке життя Філадельфії, а в останньому часі почав організувати й товариське. Доказом цього був Андріївський вечір, що стягнув дуже багато публіки. Прибули Союзнянки зі своїми родинами й зала Нар. Дому заповнилась.

Вечір відкрила голова Відділу п-ні Н. Лопатинська, вітаючи присутніх.

Потім гості користали зі страв смачного буфету, що в формі канапок і тортів міг задоволити й найбільш вибагливий смак. Незабаром розпочалась програма. П-ні Є. Послушна прочитала коротку доповідь про Андріївські звичаї на Україні, пояснюючи їх. Це перенесло слухачів у давні часи, коли то вечір під св. Андрея давав нашим селам таку милу розвагу. Черговою точкою був виступ п-ні Оксани Рудакевич, яка прибрала поставу старенької, балакучої бабусі. Легкими куплетами вона змалювала життя і працю Союзу Українок Америки, викликаючи кожного разу сальви сміху. Коли весела „бабуся“ зійшла зі сцени, вийшов одинокий замісцевий гість, популярний гуморист Іван Керницький. Він прочитав кілька своїх нарисів, хоч і не пов'язаних із Андріївським вечором, але дуже погідних. Темою їх був близький прихід св. Миколая, що хвилює й тривожить усіх. По тій точці нагло стемніло. На сцені почалось символічне „вилиття воску“, освітлене таємничим червоним світлом. А в ньому „читала“ правдворожбу п-ні Ліза Шашаровська-Чепель. Таємничо вгадуючи вона дотепно схарактеризувала всі постаті 10 Відділу СУА то прозою, то віршом, то веселою пісню. З цього присутні мали велику втіху, а й „схарактеризовані“ раді були побачити себе в дещо кривому дзеркалі, бо дотеп п-ні Оксани й Лізи був дуже добродушний. На кінець п-ні Ліза заявила, що „без СУА не можна в світі жити!“ й помахала спеціально синьою хоруговою, на якій золотими буквами пишався напис „10 Відділ СУА“. Фортепіяновий супровід спочивав у руках п-ні проф. Ірини Чумової. Авторкою текстів була п-ні Оксана Рудакевич.

Слідували ще традиційні Андріївські забави, як вилиття воску (справжнє), відбивання тіні і т. д. Це проводила п-ні І. Гентиш під велике зацікавлення присутніх.

Вечір пройшов дуже оживлено і дав усім миле відпруження. З вдячністю ствердили членки СУА, що наші мисткині включаються в наші ряди. Союз Українок зуміє оцінити цю їх поставу у дальшій праці. **Присутня**

МАЯМІ, ФЛА.

Річний звіт 17 Відділу

Хоч у нас немає великих змін у природі, проте життя нашої країни теж достосовується до руху й життя більших українських центрів в Америці.

Наша українська колонія положена так далеко від цих великих міст, що здавалось би — зовсім відірвана від нашого політичного й культурного руху. Та воно не так. Українська громада живе інтенсивним громадським життям та живо слідує за розвитком українського життя в Америці.

Наш громадський рік триває від жовтня до жовтня. Ми стараємось розгорнути нашу роботу перед приїздом гостей із півночі, щоб усе до того часу підготувати. У Відділі є тепер 36 членок. Нашу роботу пристосовуємо до плянів нашої Централі і наших місцевих обставин і вимог. Впродовж року відбули 7 місячних сходин і кілька засідань управи. Вирівняли всі зобов'язання до Централі за 1957/58 р. Відбули ряд імпрез, які розворушили життя в нашій громаді.

Щороку починаємо громадський сезон костюмовою забавою „галовін“. Тоді то сходяться родини з дітками та весело розважаються. Діти й дорослі дістають нагороди за гарні костюми. Це й добра нагода приєднати молодь і тому Відділ цей звичай дуже плекає.

Слідували Листопадові роковини, що їх Відділ відзначив рефератом на місячних сходинах. Збірка 37 дол. пішла в користь Українських Інвалідів.

У грудні влаштовано Андріївські вечерниці, що їх підготувала референтка молоді п-на Зоря Подубинська разом із п-ною Лідією Остапюк. Вечір пройшов дуже оживлено, серед ворожби та веселих звичаїв. Старші членки приготували смачну вечерю.

У січні відбувся танковий вечір із смачним буфетом.

У лютому Відділ відзначив 40-ві роковини Свята Державности. Програма була дбайливо підготована. Промовляли о. протоерей В. Булава, старшина УСС В. Подубинський, мгр. Б. Остапюк і п. Кокорудза. Були і гості з півночі — посол Григорчук і п. Переплюк з Канади. У мистецькій частині виступали пп. Леся Годівська, Ліда Остапюк і Зоря Подубинська (деклямації), п-на Ліда Остапюк і Мета Запф (сольоспів) і п-на Зоря Подубинська (супровід). Зібрано 31.50 долларів, які вислано на УККА і Національну Раду.

У лютому Відділ улаштував танковий вечір у день св. Валентина, щоб притягнути молодь. Її немає багато в Маямі, але приємне те, що вона держиться разом і радо відгукується на кожен почин української громади.

У березні Відділ відзначив Шевченківські роковини. Після Служби Божої відбулась врочиста панахида в українській правосл. церкві, а ввечері в Нар. Домі святочна академія. Свято відкрила голова Відділу п-ні О. Подубинська. Потім промовляв о. парох П. Смаль і старшина УСС п. В. Подубинський. З рефератом про життя й творчість Т. Шевченка виступив мгр. Б. Остапюк. Співачка п-ні Ольга Павлова відспівала кілька пісень. Слідувала інсценізація „Думи мої“, що її перевела п-ні О. Подубинська. Ролю Кобзаря грав п. Кокорудза, України п-ні Марія Венгльовська, української жінки п-ні Софія Поло, Духа України п-на Зоря Подубинська, пастушка — Ігор Остапюк, українських дівчат — п-ни Ліда і Надя Остапюк, козаків — п-ве Богуслав Гжишневський і Богдан Венгльовський. Грошова збірка дала 70 дол., які поділено: на пресовий фонд Н. Ж. 25 дол., на Наук. Т-во ім. Шевченка 25 дол. і на Капелю Бандуристів 20 дол.

У березні відбулась ще зустріч 17 Відділу з членками інших Відділів, що прибули на відпочинок до Маямі. Про те вже був докладний звіт у Нашому Житті. Збірку в сумі 20 дол. вислано на пресовий фонд.

У квітні відбувся Весняний Базар. Членки Відділу принесли вигравки, а інші приготували смачний буфет. Гурток молоді підготував „живу телевізійну програму“. Вечір пройшов дуже весело.

У травні членки відзначили День Матері. Голова п-ні Подубинська відкрила свято промовою, а містогорова п-ні Е. Остапюк прочитала доповідь. У мистецькій частині виступили з деклямаціями п-ни Ліда Остапюк і Зоря Подубинська, зі сольоспівом п-на Ліда Остапюк при супроводі п-ни З. Подубинської. Найстарша мати п-ні Марія Юзюк дістала подарунок, а наймолодша мати п-ні Марія Венгльовська квіти. Після врочистої частини при гарній музиці п. С. Маїка гості забавлялись до пізньої ночі.

Треба висказатись із признанням про роботу всіх членок нашого Відділу, з яких одні підготовляли виступи, а другі працювали в кухні, а все на славу й добро нашого 17. Відділу ім. Олени Теліги.

О. Подубинська, голова
Е. Остапюк, містогорова
М. Венгльовська, рек. секр.
М. Ждан, фін. секр.
А. Рій, касієрка

МАЯМІ, ФЛА.

На цеголки Дому СУА

Закупили по 1 цеголці — пп. Олімпія Подубинська, Марія Венгльовська, Марія Ждан, Ангела Рій, Анна Білус, Юстина Маїк, Софія Поло, Анна Данилюк, Марія Южук, Текля Кузик, Анастасія Керчек, Анна Наконечна, Ольга Кукурудза, Зоря Подубинська, Стефанія Бездш, Юлія Булавка, Марія Копичак, Ольга Павлова, Іван Стадник, Ольга Козира. Разом 20 дол. Шире Спасибі!

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На цеголки Дому СУА

Закупили по 2 цеголки — пп. Ліда Дяченко, Святослава Барусевич, Софія Герасимович, Юлія Сось, по одній — пп. Михайлина Чайковська, Марія Сенейко, Ірина Сеньківська, Ольга Карван, Анастасія Кушнір, Єлисавета Пастушак, Марія Кочерган, Стефанія Кушликова, Марія Бережницька, Софія Прасіцька, Ярослава Баранецька, Володимира Ценко, Наталія Пазуняк, Оксана Генгалю, Надія Ішук, Марія Варвара, Тетяна Горащенко. Разом 25 дол.

Шире Спасибі!

ШИКАГО, ІЛЛ.

Вишивані Вечерниці

Щороку влаштовує 22 Відділ СУА в Шикаго осінньою порою свої традиційні Вишивані Вечерниці. Звичайно ця забава відбувається у місяці жовтні — але цього року треба було її відложити на листопад — зі względu на жалобу по папі Піеві XII.

Заля СУМА, де відбувалась забава, була цього року дуже оригінально удекорована. Розміщені були у формі лямпіонів китиці червоних ягід — прибрані пестрими, осінніми листками, які мали гармонізувати з веселими нашими вишивками на одягах танцюючих пань. Гостей була повна зала, настрої веселі, але вишиваних стрій було не забагато. Більше було вишиваних блюзюк — ніж суконок. Однак і з тієї невеликої кількості журі вирізило кілька креацій наших помислових пань. Першу нагороду признано п-ні Г Зботанів за її білу сукню з киданими, народніми мотивами. П-ні І. Горчинська дістала другу нагороду за свою сукню піскової краски — прибрану вишиваною бордюрою. Третю нагороду вручено п-ні Азі Іванчук. Її

сукня з темного оксамиту була прикрашена ніжною вишивкою, яка робила дуже миле враження. З-поміж вишитих блюзюк, — нагороджено блюзюку п-ні М. Наваринської за чудовий взір на рукаві. В додатку треба відмітити, що нагороджено також і одного з гостей п. Ів. Степанця за його гарно вишиту сорочку. Нагороди були уфундовані 22. Відділ СУА до спілки з Українською Книгарнею і склалися з предметів, які тісно в'яжуться з народнім мистецтвом. Була там чудова ваза з нашої кераміки, альбом нар. вишивок, комплет нараменника з ковтками у вишивковій орнаментатії і вишивані хустинки. Всі ці речі були вміщені на столику серед залі — де продавалися також вишивані хустинки, якими кожний танцюючий міг удекорувати свою „даму“. Буфет був у власнім заряді, а господарська референтка п-ні Несторович та п-ні Майка доложили всіх зусиль, щоб задоволити публіку. Серед смачних канапок та різного печива пишалися також „вишивані“ торти. По роздачі нагород була ще одна атракція на забаві. Виставлено на показ образ малярки Софії Зарицької з Парижа, який вона післала для 22. Відділу СУА. Його розльосовано, а зібрані гроші рішено вислати згаданій мисткині, як допомогу від нашого товариства. Щасливий льос виграла п-ні Н. Помірко. Культ.-освітнім референткам пп. М. Яримович, Марії Терлецькій та А. Струць і всім паням, які причинились до улаштування цієї забави — належить велика подяка — бо вони не щадили ні часу ні праці, щоб діло повести як найкраще. Пізно по півночі розходилися всі учасники вечерниць із радісним почуттям та вдоволенням.

Нат. Каменецька

Різдвяна програма

Дня 18. грудня Едісон Компані в центрі міста влаштувала невелику Різдвяну зустріч із українською програмою. У великій залі зійшлося близько 200 американських жінок на полуденок (ланч). Голова Відділу п-ні Р. Сидорик подякувала за запрошення і заповіла точки програми. На е-Різдвяний стіл, що його пояснила п-ні А. Васильовська. Вона відчитала реферат про українські Різдвяні звичаї та їх значення. Дві малі дівчинки, внучки членки 22 Відділу Іванка і Катруся Пешин відтанцювали кілька українських танків. Оплескам не було

кінця. Під час полуденку гості слухали українських колядок, що їх відіграно на патефоні.

По програмі гості підходили до Різдвяного стола, розпитували про його деталі. Зокрема були зацікавлені вишивками й керамікою, якою він був прикрашений. Вияснення давала голова п-ні Сидорик.

Присутня

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

На цеголки Дому СУА

Закупили по 1 цеголці — пп. А. Карась, С. Підзираило, Ю. Біліс, А. Курч, К. Кісіль, З. Лобор, Д. Ганич, А. Гомзяк, К. Кость, М. Лежан, Д. Айремі, К. Ротюк, М. Вегера, А. Романюк, К. Галдер, П. Гевусь, М. Яким, М. Морозович, А. Малаш, К. Галицька, М. Антонюк, Є. Свідрик, К. Павлишин, Є. Горошко, А. Модний. Разом 25 дол.

Шире Спасибі!

ДІТРОЙТ, МИШ.

Вистава 26 Відділу СУА

Дня 23. листопада наш Відділ влаштував аматорську виставу „Нещасне кохання“ під керівництвом п. Д. Атаманця. Вистава відбулася в парохіальній аудиторії. Всі артисти вивязалися добре зі своїх ролей, а на особливе признание заслужили дуже гарною грою п-ні Катерина Яремчук у ролі матері Килини, п-ні Марія Паламар у ролі сплетниці Зінки й п-ні Надія

26 Відділ СУА дав виставу „Нещасне кохання“. На світлині зліва п-ні Катерина Яремчук, як Килина і п-ні Надія Віхар, як Варка.

The UNWLA Branch 26 in Detroit, Mich., presented a play recently, "The Unhappy Love."

Віхар у ролі Варки. Її гра і м'ягкозвучний голос полонив серця всіх. На признання заслугує гра п. Атаманця в ролі батька Михайла, п. Ст. Золи в ролі Семена, п. Кульчицького в ролі Йосипа, п. Поночовного в ролі салдата і п. Івасіва в ролі старости. У цій виставі брала також участь п-ні Анастасія Демян, п-ні Ю. Чайківська, п-на Мелянич, п-на Савчук, п. П. Луцик і п. Хрін. Публика була мило заскочена доброю грою аматорів і є побажання, щоб частіш давати аматорські вистави.

Велике признання належить п-ні Марії Васько і п-ні Катерині Яремчук, які zorganizували цю виставу і приєднали давніх і нових аматорів.

Ст. Заплітна, секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Звіт із діяльності

Може й не простить Централя провини, що рідко звітуємо — вже годі, візьму всю відповідальність на свої літні плечі і трохи забагато суспільних обов'язків, що в дивний спосіб прикріпились до одних і тих самих осіб — а є багато людей в нашій громаді, що могли б відтяжити. Може й не маємо на те способу — різномодні потягнення мало діють.

Поза посиленням праці між членками СУА пильно інтересується наш Відділ садком, що саме в неділю, 9 листопада святкував скромно маленький 5-літній ювілей існування. Кожного року понад 20-теро дітей виховується у своєму, теплому оточенні — і маємо надію, що ці зеренця свого слова, пісні, які вони засвоюють через казку й веселу гутірку, остануть у їх свідомості й пам'яті назавжди і будуть тим угольним каменем до дальшого розвитку свідомости про свою Батьківщину.

Дальша діяльність — це часті сходи управи Відділу. Маємо про що дбати! Взяли під опіку одну „бабусю“ і тій посилаємо щомісяця 5 дол. — невелика це сума, але разом і згадка, що хтось пам'ятає про неї. Садок у Мюнхені-місті має від нас 30 дол. щомісяця. Сумно лиш, що така ідейна й енергійна людина, як п-ні Іванна Гинилевич, організаторка й покровителька цього садку відійшла у краший світ — проріджуються ряди давніх суспільних робітниць, а зміни не дуже видно. Честь пам'яті широкій громадської діячки!

Відбуваємо також ширші сходни

членів, звичайно послучені з якоюсь доповіддю, показом, або як остання, з малою імпрезою садку, себто його 5-літтям.

Хотіли б ми запросити загал Союзняк на відслонення пам'ятника Лесі Українки. Багато вже зроблено в тому напрямку. Скульптор Черешньовський уже кує його в камені, чи радше ліпить у глинні, бажаючи відтворити духовість поетеси у виразі лиця. А комітет і всі Союзнянки разом із 33 Відділом ім. Лесі Українки збирають гроші на пам'ятник, то з пожертв громадян, то розпродуючи гарну світліну пам'ятника. Батьки м. Клівленду призначили добре місце в Українському Городі Культури і коли все піде добре, то напевне в літі святочно відслонимо пам'ятник патронки нашого Відділу.

Як делегатки брали наші активну участь в Окружному Зїзді Клівленду. Трохи нам там дісталось без нашої вини, бо звіт із діяльності Відділу голова мала здавати вже після других (тому що вчить на курсах українознавства і звітувала щойно після обідньої перерви), але ми певні того, що робимо згідно з нашими спромогами і зрозумінням.

Перед нами — Український День у Міській Бібліотеці Клівленду. Наш Відділ взяв на себе обов'язок влаштувати виставку народнього мистецтва, багато членок ширі і жертвенно працює над тим і на нашу думку виставка буде гарна. Можливо, що признання за це дістанемо не ми — але чи ми, жінки, так любимо похвали? Вистачає часто вдоволення з добре переведеного діла. За тиждень відбудуться загальні збори Відділу. Передаємо вістку про те через нашу радіопередачу та й картками повідомляємо всіх членок. Бо їх привність дасть доказ живучости товариства і потреб його дальшого розвитку. Постараємось, щоб нова Управа не лиш продовжувала, але й удосконала його працю!

І. Скоплякова

пресова референтка

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 42 Відділу

Дня 7. грудня зійшлися членки Відділу у Домі СУА. Збори відкрила молитвою голова п-ні Марія Пашук. До президії Зборів вибрано почесну голову Відділу п-ню А. Бойко, а секретаркою п-ню Є. Задорожну.

Зчерги слідували звіти Управи. П-ні

Пашук висловила імпрези Відділу її подякувала всім за співпрацю. Так само звітувала містогорова п-ні А. Мишишин і секретарка п-ні Є. Задорожна. Касієрка п-ні П. Малиновська не тільки приймала вкладки, але приєднала 4 нові членки. Заступниця секретарки п-ні А. Качмарчик розсилала повідомлення про збори. Пп. Миць і Марич відвідували хворих членок. Представницями Відділу до Окр. Ради були пп. Марків і Гардецька.

Іменем контр. комісії п-ні М. Демянник ствердила, що книги Відділу є в найкращому порядку і поставила внесок уділити управі абсолюторію. Присутні прийняли це одностайно, а також пропозицію п-ні предсідниці Бойко — залишити ту саму управу на слідуєчий рік. Внаслідок того до управи увійшли: п-ні Марія Пашук, голова, п-ні Анна Мишишин, містогорова, п-ні Євгенія Задорожна, секретарка, п-ні А. Качмарчик, заступниця, п-ні Павлина Малиновська, касієрка, п-ні Е. Вовчак, заступниця. Відвідувачками хворих залишились пп. Миць і Марич, а представницями до Окр. Ради пп. Марків і Гардецька. Представницею Відділу до УККА вибрано п-ню Є. Задорожну.

До складу контр. комісії увійшли пп. Демянник, Василенко і Марич.

По закінченні зборів членки ще провели гарно час при скромній перекусці.

Присутна

Подружній ювілей

Дня 15. листопада п-во Петро й Катерина Мігралі обходили 50-ліття свого подружжя. В той день о. парох Головінський і о. Шиманський відправили у їх наміренні Службу Божу. Прибули діти, внуки, правнуки, членки 48 Відділу СУА і гості. Потім п-во Мігралі запросили всіх на святочний обід. Всі зложили ювілятам ширі побажання й дарунки. Управа 48 Відділу зложила також гарний подарунок, бо п-ні Міграла дуже жертвенна членка, не відмовляється ніколи від праці і радо жертвує на добрі цілі.

П-во Мігралі виховали шестеро дітей і дочекалися 10 внуків і 2-ох правнуків. Одна внучка їх вступила до монастиря, де працює на хвалу Божу.

Марія Бабяк
голова 48 Відділу

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим осягнете миле почуття упорядкованости, а видавництву зрівноважений бюджет.

НАШЕ ЖИТТЯ — СЧЕНЬ, 1959

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Показ народньої ноші

Дня 15. листопада 55 Відділ СУА перевів при співучасті танкової групи „Калина“ показ народньої ноші й танків. Це була многогранна імпреза, яку з подивом відмітила місцева преса, а велика світлина нашої танкової групи появилася на шпальтах найповажнішого нашого щоденника.

Концерт почався показом народнього вбрання з різних частин нашої землі. Стрój були зладжені дуже уважно, а моделювали їх молоді танечниці з „Калини“ — п-ні Ніна Скробко кийський, п-на Віра Боцманюк гуцульський, п-на Марта Сіяк заліщицький, п-на Олександра Голуб городенський, п-на Оксана Брікнер закарпатський, п-на Маруся Вибачинська полтавський, п-на Оксана Романюк яворівський. Багаті вишивки, оригінальні головні покриви, розсміяні молоді личка і стрункі постаті модельок викликали бурю оплесків.

Слідував виступ квінтету. Членки СУА пп. Т. Кульчицька, Н. Микитин, Н. Наконечна, С. Шумина та О. Романюк виконали три пісні, які випали дуже гарно. Глядачі прийняли з вдволенням цей виступ, що давав також зоровий ефект: співачки у довгих, чорних спідничках і стилєво вишиваних блузках дуже гарно виглядали. Їх диригент п. Ігор Лесик, що рівночасно супроводив їх виступ на фортепіані, мусів доложити багато старань у цій підготові. Це був перший виступ нашого квінтету, якому всі бажаємо гарного успіху.

Перший танок, що його відтанцювала танкова група, був „Гонівітер“. Всі перетворились у молоденькі гуцулочки. В однакових вишивках, зачісках, косичках і капчурах вбігли на сцену, як весняний, пестливий вітер. Танець виконали рівнесенько так, що глядач мав враження, якби це була одна молоденька гуцулка, а не їх шість.

Слідував стилізований народній танок „Лебедята“. Група безжурних лебедів і лебідь-самітник, який просить, щоб його прийняли до гурту. Синяве світло на сцені зливалось із синіми корсетками. Пливкі рухи лебедів дівчат у легкому хороводі, впроваджували глядача у казковий настрій. Це спроба керівниці „Калини“ Марти Сіяк — творити новий стиль у виконанні народніх танків. І з „Лебедятами“ їй пощастило — це щось нове й гарне!

Танковий гурток „Калина“ уже здобув популярність у Лос Анджелесі The Ukrainian folkdance group KALYNA in Los Angeles, Cal. presented on Nov. 15, 1958 a rich program in a great show of Ukrainian folk wear and folk dances.

Слідувало фортепіанове сольо п. Вірка Балея. Його гра держала залю в напруженні. Талановитий, молодий Вірко, що здобув собі неабиякий розголос серед американських кругів своїми власними концертами, є гордістю нашої громади. Кожен його особистий успіх є рівночасно зв'язаний з українським іменем, бо Вірко на кожному кроці підкреслює своє українське походження. Він відіграв майстерно дещо з Бетовена, Шопена й Ревуцького.

Сольовий виступ п-ни Марти Сіяк у „Метелиці“ був справжньою насолодою для присутніх. Не тільки сама поява танечниці у стилізованому полтавському вбранні, але її чарівний танок, в якому здавалось вона майже не доторкує землі. У моментах трудних оборотів видно було лиш кінчики корсетки і плахти, що кружляли й кружляли в неймовірному темпі, прямо забираючи віддих присутнім, що сліdkували за мрійною з'явою на сцені.

Скеч „Залицання“ був милою несподіванкою для публіки. П-на Оксана Романюк знаменито відіграла дівчину, яка чарує очима, манить, обіцяє кохання і щастя — та зводить. П. Ігор Ващєтко теж добре відіграв роль парубка, що ловиться на цю гру, як риба на вудку і вірить та — пошивається у дурні. Обое аматорів виказали в цьому короткому скечі великі акторські здібності й публіка нагородила їх за це гучними оплесками.

На закінчення концерту відтанцювала група „калінянок“ гопак-козачок укладу Марти Сіяк. У квітчастих спідничках, червоних чобітках та хустинах шістька відтанцювала це з життям.

Ведучою вечора була п-ні Оля Романюк. Елегантна, в чорній стилєвій сукні зі срібною вишивкою, вона влучними дотепами повязала немов шовковою стяжкою всі точки. Її сти-

лева поява надала цілій програмі відповідного на такий вечір настрою.

Мистецьким керівником програми була п-на Марта Сіак. Вже згуртуванням танкової групи „Калина“ (яка існує вже два і пів року), вона показала свій хист. „Калина“ вже здобула розголос не тільки серед власної громади, а й серед американської публіки. Її популярність така велика, що „Калина“ не може поспіти на всі замовлення й запрошення на гостинні виступи поважних американських імпрез.

Це признання виявили присутні також мовою квітів, які передали п-ні Марті Сіак, одні за її танок „Метелицю“, а другі на кінці, як вислів захоплення цілим вечором.

Всі строї пошили матері молодих танечниць під керівництвом голови Відділу п-ні Ірини Сіак. **Присутній**

НЮ-ГЕЙВЕН, КОНН.

Річні Збори Відділу

Дня 23. листопада зійшлися членки до Нар. Дому. Збори відкрила голова Відділу п-ні Олена Гіна, вітаючи присутніх, а рівночасно представляючи п-ню Ірину Кашубинську, яка прибула на збори, як відпоручниця Окр. Ради з Нью-Йорку. На прохання голови наш парох о. Чомко перевів молитву з присутніми. До президії зборів вибрано одногослосно п-ню І. Кашубинську на голову, а п-ню Гусак на секретарку. По ухваленні порядку нарад п-ні І. Гриневич прочитала протокол попередніх зборів, який із маленькою поправкою прийнято. Потім слідували звіти управи. П-ні О. Гіна згадала про співпрацю Відділу з різними організаціями українськими й американськими, перелічила чайний вечір, влаштований для п-ні Олі Горечко й другі імпрези. Подякувала о. парохів за оголошення в церкві та всім членам за співпрацю. Потім звітувала секретарка п-ні Гриневич про листування Відділу. П-ні В. Вальницька, фін. секретарка, збрала 93 дол. із вкладок. Скарбничка п-ні Віра Гусак подала подрібно звіт каси. Приходів було 858.83 дол., а розходів 711.37 дол. П-ні І. Телюк, референтка сусп. опіки враз із своїми помішницями, п-нею І. Бойко і п-нею Козюпою, перевела продажку печива, а також збірки серед громадянства, якими піддержувала школу українознавства у Штутгарті. Щомісяця через фонд „Мати й Дитина“ йшло до Штутгарту 20 дол. Культ.-

освітня референтка п-ні Корчинська, яка вийшла заміж і виїхала з Нью-Гейвену, предложила писемний звіт. Згідно з тим виголошено доповідь про українські звичаї й історію України для вихованців Ст. Джозеф. Хор виступив з показом носі для громади Інфент Джісус в Ореанджі, а о. Чомко виголосив там реферат про нашу Церкву і східній обряд. Слідував показ носі і виступ нашого хору „Ластівка“ у Гартфорді на запрошення жінок американських ветеранів. Дальше цей звіт продовжувала п-ні Р. Яхницька, містоголова Відділу й рівночасно референтка хору. Хор виступав у Гартфорді на конвенції католицької молоді. В листопаді виступила частина хористок на сходах Марійської Дружини в Ст. Ейденсі, де п-ні Гіжа висвітлила фільми нар. носі. Також виступили там модельки в народніх строях. Наш хор цього року обновився стилізованим народнім убранням. Не зважаючи на підготову до виступів, а також і самі виступи (подано в листопадовому числі Н. Ж.) хористки з запалом у короткому часі повишували сорочки до народніх строїв. П-ні Яхницька подякувала всім за співпрацю, а особливо звернулась із тим до п-ні М. Гіжой, диригентки хору, дякуючи їй за віддану, мистецьку працю. Дальше п-ні Яхницька звітувала про збірку на лавку до нової церкви, яку перевела між членами Відділу. Перечитала список жертводавців і передала чек на суму 150 дол. о. парохіві.

Дальше звітували — п-ні Гладка, госп. референтка про влаштування вечерниць, п-ні М. Рудницька, орг. референтка, яка придбала нових членок до Відділу. П-ні О. Томоруг, пресова референтка згадала про покійну Лесю Герасимович і прохала повстанням із місць та мовчанкою вшанувати пам'ять померлої. Потім подала звіт із своєї праці. На закінчення п-ні М. Данилович, голова контр. комісії ствердила точність усіх протоколів та касового діловодства. Внесок п-ні Данилович на уділення абсолюторії прийнято одгослосно.

Під час дискусії пп. Олесницька й Яхницька, які їздили на Окр. Зїзд до Нью-Йорку, представили працю Окр. Ради, її наміри й цілі, які докладніше вияснила п-ні Кашубинська.

До нової управи увійшли — п-ні М. Олесницька, голова, п-ні М. Данилович, містоголова, п-ні В. Гусак, рек. секретарка, п-ні В. Вальницька, фін.

секретарка, п-ні П. Кравчук, скарбничка, п-ні Р. Яхницька, госп. референтка, п. І. Гладка, орг. референтка, п-ні О. Томоруг, пресова референтка, п-ні Л. Козюпа, заступниця реф. сусп. опіки. Необсажені референтури культурно-освітню і сусп. опіки передано управи до кооптування. На перших сходах управа дня 1. грудня кооптувала п-ню І. Рудницьку на референтку сусп. опіки, а другою заступницею йменовано п-ню Небелиук. Окрім того кооптовано до управи пп. Панкевич і Сидорук. До контр. комісії увійшли пп. О. Гіна, М. Гіжа й І. Гриневич.

По короткій дискусії закінчено збори молитвою.

О. Томоруг, реф. преси

ШИКАГО, ІЛЛ.

На цеголки Дому СУА

Пять членок 12 Відділу СУА закупили цеголки, а саме — пп. Марія Борос, Олена Гавришків, Анна Говтрі, Марія Мах і Катерина Шемердяк.

Управа 12 Відділу СУА

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Пожертва голови Відділу

Голова Відділу п-ні Марія Мальована одержала з каси Відділу 5 дол., як зворот коштів дороги на Окр. Зїзд до Дітройту, та зложила цю суму на пресовий фонд Н. Ж. Щире Спасибі!

Анастасія Забродська, секр.

Подає обширну інформацію про українське жіноцтво англ. мовою. Ціна \$1 разом з пересилкою. Замовляти в Централі СУА

НАШЕ ЖИТТЯ — СЧЕНЬ, 1959

ВІСТІ З ФОНДУ „МАТИ Й ДИТИНА“

САДКИ

Наспів звіт за шкільний рік 1957/58. Тому, що попереднього року ми подали звіт про кожний садок окремо, відмітимо тепер тільки зміни, що настали.

Стан садків. Як і торік — маємо в цьому шк. році — 10 садків. Це є — Регенсбург, Новий Ульм, Мозах, Інгольштадт, Мюнхен-місто, Розенгайм, Штутгарт, Людвігсфельд, Вінненден, Нюрнберг. Патронами їх є 19, 20, 22, 28, 33, 57, 63, 64 і 66 Відділи США і Марійська Дружина ім. жн. Ольги у Філадельфії. Всі садки засновано заходами делегатур ОУЖ за винятком Розенгайму, що постав заходами ЦПУЕН. В останньому шкільному році не прибуло ніодного садка. Навпаки — садок у Штутгарті рішено звинуті через малу кількість дітей, а патронат 63 Відділу перенести в інше місце, де є більша кількість дітей без підтримки.

Кількість дітей. З початком навчання було в садках 136 дітей, а при кінці шкільного року 148 дітей, отже в цілому участь дітей у садках зросла. Найбільший садок є в Новому Ульмі (28), а слідує по ньому в Людвігсфельді (24). Однак в порівнянні з минулим роком число дітей менше, бо частина їх виємігрувала.

Години зайнять. Число годин також зросло. Деякі садки збирають дітей частіше (Розенгайм, Нюрнберг), а в цілому відбуто 80 годин зайнять тижнево.

Приміщення. Із цим справа не покращала. Вже торік ствердили ми, що більшість садків приміщується дуже невідповідно при зовсім недостатньому обладнанні. Стан залишився такий самий, а навіть подекуди гірший, бо Нюрнберг чомусь не користується вже шкільною кімнатою, а переводить зайняття у мешканні вчительки. Приміщення й устаткування це велика болячка наших садків і над цим повинні застановитись делегатури ОУЖ, щоб спільно з патронами — Відділами США її розв'язати.

Оплата за приміщення дещо змаліла. Тільки два садки користуються ним безплатно — Регенс-

бург і Розенгайм та згаданий уже Нюрнберг. Дальші садки платять невеликі місячні оплати від 5—20 н. м. місячно.

Іграшки й інший матеріал. Стан цих допоміжних приладів дуже нерівний. Найкраще засіблений в те садок у Новому Ульмі, що користується приміщенням німецького садку. Доволі добре поставлене це в п'яти садках (Регенсбург, Інгольштадт, Розенгайм, Людвігсфельд і Мюнхен-місто), слабше в Мозаху, Віннендені і Штутгарті, а зовсім слабо в Нюрнбергу.

Дожива. Тут не змінилось багато від минулого року. У цілому доживи видають тепер більше, бо час навчання збільшився. Завважається, що садки, які діють кілька днів у тижні, видають більш різноманітну їжу, ніж ті, що збирають дітей раз чи двічі в тиждень.

Доживою займаються делегатури ОУЖ. Вони є основниками садків і виконують завдання Батьківського Комітету. Тільки там, де делегатур немає (Розенгайм, Штайнгальден і Вінненден) займається доживою вчителька. Побажано було б при тих садках зібрати Кружок Матерей.

Народне вбрання. Тут стан покращав, бо в шести садках усі діти вже мають народні строї. Тільки чотири садки (Регенсбург, Мюнхен-місто, Розенгайм і Нюрнберг) ще не придбали їх. Треба, щоб учителька й управа делегатури доложили всіх старань у тій справі. Народне вбрання розвиває смак дитини і привчає її гордитись ним.

Труднощі садків. Як уже сказано — стан приміщення не покращав і через те й надалі в тому лежить головна трудність. На брак відповідного устаткування делегатури і вчительки теж уже нарікають. Двом садкам бракує також забавок та іншого допоміжного матеріалу.

Виринає ще одна трудність, що вже давніш давалася відчувати: діти деяких садків вже не володіють українською мовою. Їх матері-німкині не дали їм цього знання, а там, де садок збирається тільки раз на тиждень, вчителька не в

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

19-го січня — Богоявлення Господнє чи Водохреща. Свячення води на ріці. Під Водохрещу т. зв. „голодна кутя“. Закінчується цикл Різдвяних Свят.

14. січня 1649 — 310 літ від врочистого візду гетьмана Богдана Хмельницького до Києва. Як переможця й оборонця України вітали його митрополит Сильвестер і патріарх Паїсій та вся українська духовна еліта, як „Богом даного збавителя від ляхської неволі“.

22. січня 1919 — 4. січня Укр. Нац. Рада у Станиславові ухвалила злуку з Українською Народною Республікою. Акт злуки проголошено дня 22. січня 1919 на Софійській площі в Києві і його затвердив Трудовий Конгрес 28. січня 1919. Століттями розірвані українські землі знов об'єднались.

1219 — 440 літ від того часу, як княгиня Ганна Романова постриглась у черниці. Це був рік, коли її син Данило одружився з Ганною Мстиславною і тим самим став ближче до престолового батька. Мабуть уважала вона свій дозгий шлях старань, закінченим, бо її син Василько уже княжив на Волині, а Данилові мав припасти галицький престіл.

1909 — 50 літ від смерті Насті Грінченко, дочки Бориса Грінченка і Марії Загірньої. Громадська діячка, член РУП вона в рр. 1903-1905 працювала серед української жіночої молоді у Львові, а від 1905 р. серед робітництва в Києві, Полтаві і Лубнях. Простудившись під час однієї конспіративної зустрічі в лісі, вона захворіла на сучоти й незабаром померла.

Срібна Зірка

Збірник віршиків і оповідань
упорядкувала Марія Юркевич
Відбитка з „Н. Ж.“

ЦІНА 50 Ц.

Замовляти в Централі США

силі зарадити цьому. Треба, щоб Гол. Управа розглянула це явище й застановилась над дальшими напрямними в цій справі.

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N Franklin St
Philadelphia 23, Pa
RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Percival Condy
Foreword by Clarence A. Manning

УСІМ СВОЇМ ПОКУПЦЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

бажає
**ОДИНОКА
УКРАЇНСЬКА
КРАМНИЦЯ
З МЕБЛЯМИ
Й ЕЛЕКТР.
ПРИЛАДДЯМ**

ЕКО

Власники: І. Щупаківський
О. Лупань
Д-р І. Павлічка

8th St. & GIRARD Av., PHILADELPHIA 22, Pa. Tel. PO 3-2056

Нова дитяча книжка

Надходить час довгих, зимових вечорів, час пригожий для казок, розповідей і голосного читання дітям. Вийшла друком нова збірка казок для дітей „Золоті Дзвіночки“, яку написала Іванна Савицька. Вісімнадцять кольорових ілюстрацій до цієї книжки виконав мистець Петро Андрусів. Багатий виховний матеріал збірки із приємними казками персонажами царенків, жаб, зайчиків, лисичок і чародійних птахів, багатство і краса мистецьких ілюстрацій, як також цінна передмова пера д-ра Наталії Ішук-Пазуняк, роблять збірку цікавою й небуденною появою на книжковому ринку.

Ціна 2 дол., пересилка 10 ц.

Книгарням 25% опусти і тільки за готівку.

Замовляти на адресу:

Союз Українок Америки
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Іванна Савицька
5138 N. 15th St.
Philadelphia 41, Pa.